കർമ്മലസന്ദേശം

No: 239 September 2018

CMI PRIOR GENERAL'S HOUSE, KAKKANAD

JUNIORS' MEET-2018 - *Participants of the Gathering of the Newly Professed Members*

CMI MEDIA & CULTURAL MEET

Preparation for Final Profession 2018 - *Participants of the Preparatory Course for Final Profession*

കർമ്മെലസന്ദേശം

No. 239 സെപ്റ്റംബർ 2018

CONTENTS

Prior General's Message	3
Editorial	8
A Woman of All Ages	14
A CMI Missionary in Germany in the 21st Century	17
The Unbound Soul: Revisiting St. Chavara's Heroic Journey to Holiness	27
മണിരഹസ്യം	44
Rural Contextual Theology	47
തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനത	56
സുഗന്ധം പരത്തിയ ഡി.എസ്.ടി	62
അനുസ്മൃതി	69
Golden Records	75
News & Views	78
Book Review	101
കർമ്മലയിലെ സൗഗന്ധികങ്ങൾ	104

Message

From Prior General

Dear Rev. Fathers and Brothers

"Never doubt that a small group of thoughtful, concerned citizens can change the world. Indeed, it's the only thing that ever has" — Margaret Mead

There is a natural tendency for every generation to romanticize its earlier generation and complain about the younger one. But recent flood in Kerala and the rescue and relief operations revealed the generosity and social commitment of the youth. The same was the case with the CMI family. The entre CMI family, especially the young priests and the scholastics rose to the occasion and scripted a new story in our history with their social outreach. All our houses and our educational institutions were put to the best use and all our institutions that are perceived to cater mostly the privileged class practised true inclusiveness by reaching out to every section of the society. This experience of CMIs as Good Samaritans poses a question. ***Can CMIs continue with the same practice of opening the doors of all our houses and institutions to our 'neighbor' in every season, even if there is no flood or any emergency***? Let us remember the poorest among the poor before we decide something for ourselves.

Crises and critical incidents in life reveal the mettle of the people. In one night a flood washed away everything they ever had. Landslides tore apart the villages, houses were crumbled under tonnes of mud and people were crushed to death. Many have lost even hope and have no clue to face life ahead. Jesus accompanied the apostles on the way to Emmaus and gave them hope and new direction in their life with his words. ***Being called to be the rainbow of hope let us continue our efforts to keep their spirits up and rehabilitate the people with the poor widow's mite.*** What is impossible with man is possible with God. When we are not left with answers, He provides. Let us be agents of Hope and the assurance of the Lord, "I will not leave you orphans" (John 14:18) and "surely I am with you always, to the very end of the age." (Matthew 28:20)

The flood and landslides give us other practical lessons in the context of unchecked urbanization and unplanned land utilization in Kerala. A natural process turns into a disaster when people live in the affected areas and we call it a disaster only when people are affected. The rivers in Kerala are smaller and narrower. The numerous dams across these rivers have reduced the flow into the rivers and over time, their flood plains have shrunk and people have occupied these not just for cultivation, but also for construction. A large number of deaths from this rain disaster was from landslides. The impact of excessive quarrying, deforestation and destabilization of hill slopes and construction of roads! Development should not be at the cost of filling of wetlands, paddy fields and other natural systems that act as

buffers. Let us cooperate with the Lord of the Universe to respect His plan and to take care of the earth and nature than to exploit the earth and its resources. ***As a congregation we need to have strong policies and we shall faithfully abide by them to set good examples to the people who go by the market trends of fast development at the cost of sustainability.***

The Catholic Church in India is facing unprecedented challenges from the fundamental forces. There are raids, arrests, attack and threat of life to the missionaries and other social activists who fight for justice. But much more is the gravity of challenges from within. We will not be ruined by outside forces but problems within. (St. Kuriakose Elias Chavara) The Media celebrate internal problems, particularly the sexual and financial allegations, threat to confession, priestly arrogance out of hangover of Constantine syndrome, structures without the soul and spirit. Wounds of the Church are bleeding now. More than finding fault with others, every crisis provides an opportunity to make critical introspection into our lives and take corrective steps for a true renewal and conversion. "Are you the only one who does not know the things that have happened there in these days (Luke 24:18) "So, if you think you are standing firm, be careful that you don't fall!" (1 Corinthians 10:12) "But we have this treasure in jars of clay to show that this all-surpassing power is from God and not from us." (2 Corinthians 4:7). We do not live in an era of changes but in a change of era. Living in such a time cannot be easy. But in other epochal changes that have taken place throughout history, the church has found the way to reinvent

itself, by interpreting the signs of the times. ***Let us be away from the company of psycho fans and clutches of power, ego and luxury and read the signs of the time and make the right discernment for conversion, otherwise we will perish.*** We need to put our house in order by going back to school to learn the basics of religious discipline: personal prayer, joy of community life, penance and sacrifice, simple living, transparency and accountability, and to imbibe democratic and inclusive attitude of openness to celebrate the differences.

The Church and people count on CMI family and we are really wanted across the globe. My visits to the missions in the First World and Third world countries have given me a sense of higher appreciation for our global missionaries. We have more invitations and appreciations from the third world countries. Our territories shall be those places where others are scared to get in. Jesus gives us a creative disturbance with His missionary command: "Be my witnesses to the ends of the earth" (Acts 1:8)."Go throughout the world to proclaim the gospel," "make all the nations my disciples." (Matthew 28:19-20). As Pope Francis constantly reminds us, ***an essential clue to reach out to global mission is to look at the fields and not at ourselves.*** For a genuine mission passion, as a community we shall take a break from too much of our own interests and self-referential concerns of our institutions and projects that immobilize us and lead us to existential disaster. If our congregation is sick we have to put it on missionary diet. "How beautiful on the mountains are the feet of the messenger who announces peace" (Isaiah 52:7). Happiness

of the community or our members is not more about cutting cakes on birthdays and feasts but creating an ambience to send more missionaries to His chosen destinations where the sheep are without shepherd. "Then I heard the voice of the ***Lord*** saying, "Whom shall I ***send***? And who will go for us?" And I said, "Here am I. ***Send me***!" (Isaiah 6:8) Let us experience the breath of the Holy Spirit flapping over us with great force, and impelling us to joyfully live our consecration, through the mission entrusted to us.

Editorial

Literally hard times! *Hard Times* is a significant novel by Charles Dickens of yester years (1854) lampooning the pseudo morality with some remote significance to the times we live. Floods reminding primeval catastrophe and the days of Noah swooped in on us in the month of August leaving permanent scars, wounds, nightmares and undying traumatic memories. We, in Kerala, also had enough of disaster experience visiting our people, our houses and the surrounding regions! Inundation at Chalakudy, Kuttanad, Aluva, and the furious nature with landslides in the High Range region and Wynad were unprecedented; incessant rains, floods, and landslides all over and nearby areas. Our own families, communities and those of our friends were visited by deaths and the havoc snatching away lifetime savings and business establishments. Disaster struck everyone irrespective of religion, caste or economic status. It is said to be the biggest ever flood

after the legendary '99' floods of 1924 which our grandparents experienced. For a moment, the motto of our national festival *Onam* became a reality in the oneness and fellowship that the people expressed with a valiant and robust will to surmount the catastrophe. It was an irony of fate that the traditional Onam celebration was plunged in sadness and despair witnessing the ferocity of nature. Indeed it turned out to be a triumph of solidarity and goodwill! For a cause the bureaucracy, the defense, the good willed people at large, including the resilient fisher folk who just survived Okhi disaster put their hearts and hands together; the fisher folk deserve special mention as they set aside their own pains to seek out the suffering brethren.

External occurrences, what we call the *force majeure*, are beyond human imagination and control. Human carelessness and callous insensitivity also can result in disasters and augment them. The Church rose up to the occasion with relief works and is still engaged in rehabilitation and cleaning work. The dioceses, the institutions and the religious were all in action with their own people and houses affected as well. How effectively the young and daring generation from Kerala working in different states of India coordinated their rescue and rehabilitation efforts through social media is ample evidence for their goodwill and energy; also the possibilities of technology were put to use for rescue and humanitarian aid. The scars and losses left by the natural disaster are going to leave long term trauma on so many. The political bickering and the hidden agenda of the vested interests are there to play their games as well. The immediate need of rescue work was addressed quite impressively through the coming

together of the people at large. The long term challenge of rehabilitation and care for those who lost everything will remain with us for quite some time.

The large bodies of water from the deluge receded virtually and the ravages of nature are slowly vanishing from our ken of attention. With that there is an attempt to bring to the forefront issues related and unrelated to the scandalous accusations pertaining to sexual molestation raised by a consecrated person in the sacred spaces and involving a member of Catholic hierarchy in Jullundur who happens to be of Kerala origin. It seems the controversies and scandals within the Church are here to stay one after the other. With the legal recourses in place there resurged and resurrected the popular upheaval and media hypes to encourage the *lumpen* elements, to borrow a Marxist term meaning the ugly and ponderous, to come to the fore with so many unrelated issues and agenda of their own. It clearly depicted what the murky waters left in our collective mind due to the stagnant malignity inflicting and poisoning Kerala Society.

Some elements found in it an opportunity and seized it to totally discredit the Church and to establish a European 'paradise' where the so-called secularism has replaced the powerful Christian churches. Some others found ways to discredit both Catholicism and Marxism through this incident; as they perceive a kind of control over human minds in both these organizations. A poet brought in selective aspects of the history, wherein some Christians opposed the struggle for independence and defended the British, to portray the whole Christianity as antinational. The atheists grabbed it as a grand opportunity to bash the faithful at

large branding them all as foolish hypocrites and idolatrous. The media took advantage of it forgetting their avowed social responsibility and role to educate society assuming the role of judiciary conducting mock trials and bashing the church for all evils in the world. With their selective commentary and asides, the so-called talk show hosts worked towards media rating and inflating popular emotions creating a smoke screen of chaos and confusion in the society at large. The disruptive forces from within the Church also found an opportunity to find a delirious pleasure in striking the Church when it was weak, to avenge their private grouses whether they were against some persons or institutions. Who in the world ever thought that even the traditional sacraments like confession, prevalent for centuries within the Church will be brought to public discussion and court cases! The case of Nambi Narayanan, the ousted ISRO scientist, as adjudged by the Honourable Supreme Court of India is a case in point for the Government to set in motion some kind of ethical media standards in public broadcast and journalistic media. Moreover, the Government has to establish the credibility of legal institutions and legal system prevalent in the country. Of course, the undue delay in the legal procedure is frustrating for all and it has to be rectified, though it is a distant hope. If somebody is using a particular situation to create doubt in the minds of people, the current issue is just a reminder that the Church is human and it is to such humankind that God sent his only Son to be the Saviour through his own suffering, punishment, death and crucifiction. The human race and the Church have survived against so many real and concocted allegations and accusations. It is Christ Himself

who kept a meaningful silence and chose to write on the sand when confronted with the challenge of bringing so-called justice, that too instantly. It is the same Saviour who cautioned all in authority and positions of power, that it was better for them to be drowned with a millstone tied to their neck (Lk. 17:2). It is the same Christ who kept his meaningful silence and calm in the face of mock trial, that we humans extended to him in front of the Pilate in Jerusalem.

While our vulnerabilities are being exposed, it is the right time to find the strength from above and from within to fortify the Church; from within to examine ourselves for the changes needed and to read the signs of the times. It should not be at the cost of the eternal values and principles cherished by the Church for time immemorial. The situation really calls the Church not to spread its pearls in front of the swine to be trampled upon (Mt 7:6) and its own children joining in attacking the Church from within and inviting others to join in. May be we cannot totally rule out such a phenomenon altogether. We ought to give to the Ceasar what belongs to him! But it calls for us to go back to the basics and make effective corrections in our drawing sheet so that the foundation is strengthened. May be it is time for the Church to look for ways of shedding the image that it is still a royal Church and the constantinian privileges are a burden in itself. May be, it is time to make our vision 20/20 wearing the corrective lenses offered by Christ for today. May be it is time to join Pope Francis in adapting our attitudes to the issues related to gender issues. May be we have to adapt without compromising Christ's teachings, to the civil laws and the civil society claiming itself more Catholic

than the Catholic Church. Definitely it is time for us to approach our Eucharistic table with more fervent and ardent appeal to Him to intervene on our behalf.

Fr Sebastian Thekkedathu CMI
Councillor for Education and Media

A WOMAN OF ALL AGES

7.05 pm - Nepali time, on 6 June 2018, Elizabeth (Hari Maya Tamang) left this world for her eternal reward. She was an 80 year old pious and devout Catholic. She lived alone in the extreme Far-Western boarder of Nepal in a forest. She lived alone and did everything - collecting firewood, cooking, farming, etc. She remained very vibrant and energetic until her death. Her simplicity, joyful face, and her total dependence on Jesus Christ are ever commendable.

Every Saturday, which is the public holiday in Nepal, Elizabeth participated in the Eucharistic celebration with some offering, which she was very regular to bring. Even today the farm of St. Mary's CMI Ashram at Punarbas in Far-West Nepal, has several generations of chicken offered by Elizabeth. She held a wonderful sense of humor. Once the Parishioners organized a solemn celebration of the feast of Our Lady. The council planned to serve meals and chicken, which is a luxury for the poor parishioners. Now, trouble was to obtain enough chicken for the whole parish. During the meeting, Elizabeth told others not to worry; the parish priest has plenty of chickens on his farm! All loved her so much; her presence and prayers doubled the joy whenever we gathered together with her. In death bed, she always

demanded the prayers and blessings of the priests in the Parish Church. She is not with us today but has left a legacy of hard work, sharing, and deep and simple faith.

"A life lived learning until the last breath is the life well lived". Elizabeth was a wonderful example for this and always learnt new ways of doing those things that she did daily. She was hardworking and her last desire was to be buried in her own land where she had toiled her whole life. After her death, as per her demand and last desire, we buried her in the land which was the only source, her income and support. Today we miss her presence, her lovely smile and her spontaneous ways. We believe that she was a true Christian and true believer in Jesus Christ.

The final farewell of Elizabeth in the context of the Holy Eucharist was led by Fr. Joji Velikkakathu CMI, the Mission Coordinator and the Parish priest of St. Mary's Catholic Church, Punarbas, Far-West Nepal. Fr. Pauly Puthussery CMI, Fr. Jemerson

Pynadath CMI, the SD Sisters and hundreds of people from the village and Parish joined the praying community on the occasion.

The fragrance of a flower spreads only in the direction of the wind, but the goodness of a person spreads in all the directions. Let us continue to pray for Elizabeth and may her life be an inspiration for all of us.

A CMI MISSIONARY IN GERMANY IN THE 21ST CENTURY

Sebastian Elavathingal

Presented in the CMI Renewal Programme on
19-06-2018 in Rösrath, Germany

Recently the Diocese of Limburg in Germany published the statistical data of the believers in the Diocese. It shows the sinking number of Catholics and churchgoers. There are more people deserting the Church, while there are less to receive baptism and join the Church. The dwindling number of members is reflected also in the lowering of church attendance from 9.9 % to 9.5%.

A good majority of the 90% of the Catholics who are not active in the Church activities are simply passive, because they do not experience any attraction in Church life and its functions. They go after more attractive offers and they are free to do so. Whatever explanation we may give to prove the spiritual value of sacraments and devotions, people seem to judge by their tastes to choose this or that. They cannot be blamed for that.

Instead of seeing this as a decadence of faith, we may take it as a challenge to our vocation and ministry as priests, religious and missionaries, serving the Church in Germany. It is in such critical situations that we have to activate our creative missionary awareness. We should not succumb to the feeling of resignation; instead we need to refresh our spirits and seek methods

to instill fervour in the faithful. The following reflection on our ministry in Germany is to be seen from this point of view.

DO I LOOK AT MYSELF AS A CMI MISSIONARY IN GERMANY?

Is it necessary that I find myself as missionary in Germany and my work as a mission, more than a salaried job? What does it mean to be "sent" to Germany?

Some fixed notions of mission and missionaries

We have already in our minds some fixed notions about mission. There is a geographical notion of mission, which we have inherited from the past. With our traditional Kerala background, we understand by mission the villages in North India. The Provinces in North India are called "mission Provinces".

Now, with the new awareness of global mission, we consider also the poor, undeveloped countries outside India as missions. The African countries and the Latin American countries are our new mission territories. Even though most of our members are living and working in Kerala, nobody considers Kerala as a mission area!

Besides the geographical notion of mission, we have also some preconceptions of missionary life and activities. Living a hard life of privations, suffering poverty, doing service among the poor and the illiterate and caring for the sick and the marginalized are some of the typical aspects of missionary life.

Since not all are capable of living such a life, there are some members who are chosen and sent as missionaries away from the homeland.

Are there "missionary" and "non-missionary" members in our Congregation?

According to the general perception, those members who live and work in Kerala, in Europe and North America are not missionaries. They do pastoral service, run English medium schools, hospitals and institutions of various kinds.

There are also some members who are engaged in the service to the poor and the marginalized. Their work is called "social work".

The common view is that the "non-missionaries" live rather comfortably, without knowing the challenges faced by the missionaries in North India and in the so-called mission lands. They generate income along with the services they are doing. Most of the institutional services are considered as means of income generation. For example, when it comes to the question of financial security, we naturally think of starting an English medium school, for example.

Similarly, when we have a big project, which need financial support we spontaneously think of sending one or two members for "pastoral ministry" to America or Germany. What is expected of these members is, meeting the financial needs of the Congregation at provincial and general levels.

The "non-missionary" perception of German ministry

The general perception is that the members doing "pastoral work" in developed countries like Germany are not "missionaries". The reason seems to be: These are traditionally Christian countries, which are no more considered as "missions". In developed countries, the living conditions are good, comfortable, if not luxurious. The pastoral work of our members is a salaried job. Their service is an "income generating" activity. They are supposed to have only a temporary commitment to the people and the place they serve. Their service is not to be encouraged beyond a certain period. Hence, they cannot be "missionaries," even though they are "sent," by the Congregation to distant lands.

On the other hand, those who are sent to the "missions" or to "undeveloped" areas are supposed to have a life-long commitment. They may do their mission as long as they want.

WHY SHOULD I SEE MYSELF AS A MISSIONARY IN GERMANY?

"Is it necessary that I be a missionary in Germany?"

Some of us may question the need and urgency of giving a "missionary" tag to our ministry in Germany. The "missionary" nature is to be considered as integral to our identity and ministry because of two reasons. First of all, it characterizes our vocation as Christians, priests and religious. The sense of "mission" is ingrained into our call as the disciples of Christ wherever we are.

Secondly, it is the demand of the German context. The times have changed. Today, the only justification for our ministry

in Germany is our missionary call. If we are not missionaries, we are just mercenaries (paid foreign soldiers). The changed situations in Germany are in the form of challenges and opportunities.

Challenges and Opportunities in the German Mission

One of the challenging situations is the new awareness of the German Church about itself. This awareness is sharpened by the depleting church attendance, membership and resources. The German society is secularized. Many people do not understand the religious language and the faith vocabulary. There is an influx of religion-less people with secularist, materialist, communist or atheistic background. They are today considered as "normal" and confessing believers as "exceptions" in German society. We do not find any more a blooming and flourishing landscape of faith in Germany.

The Church suffers from shortage of priests. As an immediate solution, foreign priests especially from India and Poland were welcomed as pastors. Their number increased and now one in six priests who work in Germany has a foreign background.

Today the German dioceses realize that it cannot be a lasting solution. In the light of the discussions and deliberations at various levels, they find, broadly speaking, two solutions. One solution is greater integration of the guest priests, so that they can understand and appreciate the language, culture and social sensibilities of the German people. Thus, they may be able to

overcome their apprehensions and prejudices. The other solution is to promote greater participation of the laity in pastoral services as baptized and confirmed Christians.

A "missionary" perception of our ministry in Germany

The German Church demands today a qualitative change in the service of the guest priests. They are not simply "stop-gaps". They are more than mere substitutes for absent German priests.

We have to consider this demand as an opportunity to rediscover our missionary call. The CMIs working in Germany are fulfilling the missionary mandate of Christ. They are missionaries not only from the nature of their vocation, but also from challenges of the contexts in which they are working. Their ministry is more than a salaried job. It is a challenging mission, giving them opportunities to proclaim the good news in an entirely new context, which is different from India.

We are called as missionaries to attend to the human exigencies

Not the place where we are, not the activity we are engaged in and not the poverty or affluence of the people among whom we are working that count as decisive in defining our ministry. What matters is the sense of "mission" that inspires and motivates us. It enables us to interpret the given conditions of life around us with the attitude and values of Jesus. It enlightens us to see "humanness" in every person, irrespective

of his/her age, status, nationality, colour or creed. Our ability to attend to the human exigencies, following the example of Jesus, makes us missionaries.

From this point of view, we can see the prospects of a great mission in Germany. People are in need of Jesus and the Gospel values. Social and economic welfare do not reduce the human need for faith, consolation, forgiveness, peace, hope and happiness. Loneliness, sickness and old age are some of the many human conditions, which draw our attention.

Moreover, we find many people with questions on faith. They are seekers of faith with a critical mind. They may find the Church and its structures as suffocating. Degeneration of the old forms of religiosity and piety show, at the same time, the prospects of a new life, sprouting and flourishing. Thus, Germany offers a challenging context for missionary engagement.

A prognostic vision of the German Church

In an article, which I read recently there is a prognostic vision of the future of the Church in Germany. The author sees the future Church as a colourful and vibrant mosaic. There will not be any uniformity in the size and structure of the parishes. The communities will be smaller. In cities, the immigrants will add to the number of Catholics.

Faith will be a matter of decisive option without any social pressure. Church will be sustained by the voluntary support of

the faithful, who sometimes even take the place of full-time pastors with a sense of call, strengthened by the baptismal anointment and a conscious faith. The role of the ordained ministers is to animate them.

The future Church will be a community of freedom with members who seek different ways to have personal experience of God. They will witness their faith unselfishly, cheerfully, confidently and publicly, without hiding it. Thus, it will be a missionary Church.

We may or may not agree with this prognostic vision. But one thing is clear: the Church in Germany is in a process of transformation. Our task is to be animators of transformation, by participating in the process, contributing to it creatively. We have our own spiritual, religious and cultural resources, which we have to invest in our ministry, so that the Church in Germany may benefit by them. We cannot be passive onlookers, but concerned pastors with a sense of mission.

What makes us into a CMI Community?

The sense of mission is inevitably bound up with the sense of community. Mission is not an individual's private enterprise; it is a mandate given by the community. The missionary spirit and fire spring from the community, which gives a person the mandate to go and preach the good news. He is supposed to carry with him the fire and spirit of the community, wherever he goes.

It is through the sharing of the missionary spirit among the members that the community realizes itself in the spirit of the fraternal bond.

Do our members get a clear missionary mandate from the Congregation, when they are sent to Germany?

The Superiors must have high expectations from the members going abroad. They are to be sent with a missionary mandate to work in the name of the Congregation. When it comes to the question of improving community life, it must be remembered that it is the missionary awareness that strengthens the bond of communion among the members abroad and in India. It is the only emotional and spiritual link that unites every individual member to the Congregation worldwide. In order to foster this global communion, measures must be taken to facilitate greater communication, sharing and participation in the life of the Congregation.

I would like to conclude this presentation with some possibly provocative questions.

1. **Do you agree that we have a "missionary" context in Germany?**
2. **Does the word mission give us the geographical notion of a distant underdeveloped place?**

3. Is mission exclusively an activity among poor, illiterate, and non-Christian people?

4. Should a missionary be necessarily a person who lives a hard life of poverty and privations?

5. Are those CMIs who work in Germany doing a job or a mission?

6. Can those who work in German parishes be called missionaries?

7. Can those who work in developed countries like Europe and North America be excluded from the global mission?

8. What are the expectations of the General/Provincial authorities, when they send their priests to Germany?

The Unbound Soul: Revisiting St. Chavara's Heroic Journey to Holiness

Bro. Bonis Joseph CMI
JDV, Pune

Introduction

Every story has a hero, who by his unique traits and faith in himself and above, triumphs gloriously conquering challenges and threats of inner self and the outer world. The hero of the story is the epitaph of inspiration, proficiency, heroism and compassion. He is the one who has dared to take the road less travelled, has surmounted the entire struggle and has shown others a new path and a new world. Therefore stories about the heroes are the stories of change, of the victory over a tyranny or a response to people's cry to the existing system of belief, customs and traditions. In this article, I would like to depict St. Chavara as a true saintly hero based on the narrative of Joseph Campbell[1] which involves a hero who goes on adventure, and in a decisive crisis wins a victory and then comes home transformed by encountering different stages of life[2].

[1] **Joseph John Campbell** (March 26, 1904 – October 30, 1987) was an American Professor of Literature at Sarah Lawrence College who worked in comparative mythology and comparative religion. His work covers many aspects of the human experience. Campbell wrote book *The Hero with a Thousand Faces* (1949), in which he discusses his theory of the journey of the archetypal hero found in world mythologies.[2]

Wikipedia."Hero's Journey." *Wikipedia*,en Wikipedia.org/wki/Hero's journey.

Every Hero has a Story to Tell

Every successful story of the hero is the stories of his wrestle against to control over the particular ideology, ideas and beliefs of the time. Fighting for what he beliefs and his readiness to accept every torment and anguish as part of his struggle, envisages what is to come, is what differentiate a hero from a follower. That is why the saying goes, "an army of sheep led by a lion is better than an army of lion led by a sheep." Every new philosophical and theological outlook, inventions, explorations of land, conquering the colonies and the kingdoms, tyranny of individuals, reformations of the societies, holocausts of certain ethnic groups, social, economic and political revolutions and today's free marketing cut-throat competitions can be read in the light of some stories of a few heroes or of a hero whose unrelenting fight to control the stories. And they called as the heroes of the story.

Every Hero has to Embark a Journey

Hero's journey is nothing but the journeys to find his own personal myths. They have a single compelling message to share which they have carved out of their personal experience. As a soldier who refines his equipments, hero often withdraws himself into alones of silence and indulges in deep interposition, reflections and meditations, wrestles with essential questions and draws

power from above for he knows it is not his power that guides him forward but the power of Divine. He knows that being a hero is not becoming larger than life, but rather than more humane, more tender and also more fierce; more authentic as well as more compassionate. He bridges the gap between the spirit and matter, between heaven and earth, between his ideals and actual lives. He knows heroism lies in winning the hearts rather crushing others down. Winning the story wars therefore is the matter of heart than of power and egoism. And his weapons are the humane qualities of love, compassion and service.[3]

Biblical Heroes

There were heroes and story wars in the Bible. But God's heroes, the heroes of the Bible were not men and women of extraordinary ability or talent, but men and women of true faith. The sacrificial challenge to God by Abraham, God's chosen one Moses, Noah-hero that walked with God, dream interpreter Joseph, mighty David, the carpenter who had promised to take Mary as his wife, Bl. Virgin Mary- the Mother, prophets, apostles and martyrs are some exemplary heroes whom we can see in the Holy Scripture. The characteristics of these heroes are sacrifice of being selfless, determination to resolve the purpose to what they have been

[1]Jonah, *Winning the Story Wars: Why Those Who Tell and Live the best stories will Rule the Future*. Harvard Business Press, 2012.

destined for, commitment of themselves to the course of action, firmness in spirit and conviction.

Christ, the Supreme Hero

The zenith and paramount of heroism, we can see in Christ, the only hero and the model, who by his life set a paradigm of servant and shepherded leadership. Kenosis and humility is the hallmark of servant and shepherd leadership. The best example of which we can read in the Bible: "Jesus, who, though he was in the form of God, did not count equality with God a thing to be grasped, but emptied himself, taking the form of a servant, being born in the likeness of men. And being found in human form he humbled himself and become obedient unto death, even on a cross" (Philip. 2:5-8). Christ tells us that of the powerful story of love, compassion and forgiveness which have spurred millions of men and women and reshaped our world and still continues to define our reality.

Heroic Sons and Daughters of the Church

The history of the church is full of saintly heroes and their story wars against existing system of evil forces by committing themselves to God's mission through the proclamation of Christ's gospel. They tell us the stories of sacrifice, suffering and sanctification of souls in the way of their acceptance and

wholehearted readiness to embrace crosses, even the death for the sake of Christ. St. Paul, truly the heroic son of Christendom, was the man of outstanding qualities in every respect: courage, conviction, clarity, intellect, pastoral care, wisdom and perhaps most of all love for Christ. St. Augustine and St. Thomas Aquinas, the greatest philosophers and theologians of the church, have told different stories of attaining God through the intellectual pursuit. The Crusades and things happened in the Dark ages of middle century were also the story wars fought by Church in the name of Christ. But the work of Holy Spirit continued in the church even when she lost the face of Christ through St. Francis of Assisi, the God's pauper, contemplative vigor and favor of the Carmelites saints like John of the Cross and St. Teresa of Avila to name a few. The different stand points of the church through different theological doctrines, encyclicals and dogmas are her attempt to tell a different story to the world by understanding signs of the time and demand of the Gospel of the Day. Pope Francis, the most creative and dynamic storyteller is joyful example of how even today church attempt to create new stories in the light of gospel and in the spirit of Christ that they may transform the life of millions in the close following of Christ, the most effective storyteller ever in the world.

St. Chavara: A Saintly Hero with Thousand Faces

Millions of ordinary people may be born to die, but the heroes of the era and epoch grew out of the sheer stipulation of the rolling wheels of time. God so works that He knows how and when the heroes are sent that they bring what God wants them to be. Chavara, a true heroic son of the church and era in the 19th century India, was also chosen and sent by God to manifest His will on earth. Just as every hero of the story has unique stories to offer the world, so too Chavara, was the surmount of *ishwerabhakti, janam*, sanctification, inspiration and was shepherd of its on flocks who dare to take new lanes and horizons to show the world how they can walk ahead of time by walking hand in hand with God through spiritual sanctity against the vanity of the world without losing out one's baptismal grace until he rests in the Lord.

The stories Chavara told the world were the stories of change, of devotion of God, of sanctification and salvation of souls and reformation of society from its prevailing system of order and belief. He through his stories inspired many to think anew and had compelling message to share which he carved out of his constant companionship with God at tabernacle and fellowship with his companions. Thus he becomes God's hero by becoming His instrument in sowing the seeds of Gospel in the barren land of 19th century Kerala by telling the winning stories of change and sanctification of one's own self.

Chavara Embarks his Heroic Journey

Hero's journey is nothing but to find his own personal myths. It is achieved after having encountered the most bizarre and joyful experiences which the hero carved out of his inner and outer tussle against the challenges and obstacles ultimately ending in finding out the Source, the divine.

The heroic journey of Chavara started from the little known place called Kainakari, grew out of his ardent longing to see the divine which was an amalgamation of divine will done through the human hands. It is therefore twofold: outer journey and inner journey. Outer journey is his realization of God's will in the mundane everyday existence and inner journey is his spiritual purification through reconciliation of sins committed and longing to see the divine.

Stages in Hero's Journey

As per the concept developed by the American scholar, Joseph Campbell, man's life on earth attributed to a 'hero's journey' towards the self- actualization by going through the different stages in life: both spiritual and physiological[4]. Same what we can see in the life of St. Chavara, though, as Shakespeare said, "some are born great, and some achieve greatness", was born equal but proved that he was more equal through his constant

[4] Jonah, *Winning the Story Wars: Why Those Who Tell and Live the best stories will Rule the Future*. Harvard Business Press, 2012.

effort to have the perfection that of his *nalla apen* and now world remembers him for his sainthood. He indeed was a saintly hero, who knew that he was unworthy and repented for all infinitesimal mistakes committed before the lord, his portion and cup. The spiritual energy he drew out of this companionship with Him fueled for his social apostolic which fetched social transformation at large. Enormous is its effect for the spiritual and social transformation of the era he lived in. Chavara indeed knew the Source, brought telling both spiritual and social changes to the society. This heroic journey he made was not abrupt and impulsive but unvarying conscious effort to perfection through sanctification of one's own soul. It's gradual and implicates different stages of life.

Stage 1: Ordinary World

This is the first and foremost stage of hero's journey. It is hero's home environment where his friends and family located. The story of the hero starts from here. He feels quite at home as long as he connected to the people and surroundings.

St. Chavara was born to pious, devout, middle class family and grew up in faith and good behavior. He was full of gratitude to God for giving such an amazing mother who nurtured him to grow in faith and wisdom. So he sings;

Never once did she use the rod to chastise

Nor with a harsh touch did she smite me
Her eyes, they wielded the mighty power to hit me
Or needs be, to fondle me, in approval.[5]

He has cozy and snug upbringing as he had his education in the Kalari and learned different languages and basics affairs of day to day living. Though everything seemed to be calm and serene but his heart was turbulent.

Stage 2: Call to Adventure

It is an awakening of the 'self' to an unknown, unexpected world where hero becomes aware of new, unusual or foreign world. He feels dissatisfaction in the present existence with ordinary surroundings and wants something more.

St. Chavara, about his divine call, joyfully writes;

When I passed ten years of age
O God, in your great mercy, you called me.
Of this I am fully convinced
Had you not called me
By no means would I have trod this path.[6]

His vocation was indeed for him a new path, an adventure. Any adventure demands courage and farsightedness and it also needs a blind jump when the horizon seems dark and blurred. Chavara had this sense of adventure from his childhood and enduring

[5] Atmanutapam I:75-77.
[6] Atmanutapam, I: 113 -116.

faith in himself as well in God as he saw that even the infinitesimal things happened in his life as part of divine plan and intervention.

Stage 3: Refusal of the Call

The hero doesn't understand that the refusal of the call means a refusal to move on in life. Hero views his present system of ideal, virtues, goals and advantages as fixed or waiting for the perfect call. Often times the refusal will be encouraged by another.

The untimely death of the parents and the sibling, for Chavara was testing time to fathom his divine call since everyone in the family forced him to leave the seminary and take care of family from extinction. But Chavara was firm and steady in his decision to not to quit the seminary and offered everything to the will of God.

Stage 4: Supernatural Aid

Intervention of Divine in times of tribulations and misfortunes makes the hero ever wiser and stronger to peruse the path he has already stepped into. He is now better able to face the challenges of the adventure. The supernatural aid the hero holds onto is way more powerful than him. It helps the hero to see the light in the end of the tunnel and helps him to move forward in spite of all odds that he meets along the way.

Chavara could withstand the tests and trials of times with plethora of divine interventions of his *NallaAppan*, who his sole solace

and consolation. With constant prayer hours kneeling with sour legs before the Blessed Sacrament and the penance he observed, God could not but help him to enrich his call lurking in the horizon. The deluge of miseries - right from discerning his vocation after the death of his parents and ill will of relatives to rejoin the seminary, misunderstandings, financial difficulties, schisms and inner sense of unworthiness, helped Chavara to grow in holiness and saintliness. As a result, God enriched him with divine knowledge and the gift of holiness.

State 5: Crossing the Threshold

The hero ventures into the unknown world. Crossing the Threshold signifies that the Hero has finally committed to the journey. It requires complete surrender to the intervention of the supernatural power that guides him.

Chavara ventured into the threshold of his divine call by living for God and always felt he was an instrument in the hands of God. As the former president R.Venkataraman says, "Few people have been able to combine the contemplation of God with the service of men as naturally and creatively as between the world of faith and the world of action. Father Chavara represented both. A mystic, Chavara was at the same time a motive force for the establishment of a social order in which everyone could find dignity and faith". It's so true that all things God works for the

good of those who love him, who have been called according to his purpose.

Stage 6: Tests, Allies and Enemies

Having crossed the threshold, the Hero faces tests, encounters allies, and confronts enemies. The Hero must prepare himself for the greater ordeals yet to come and needs this stage to test his skills and powers, or perhaps summits himself to seen and unseen forces. He uses his vision and insights to resolve these trials. The hero knows that he is going into battle, wants to tread the path that is not his, and has to say 'yes' to suffering for the most trivial reasons.

Chavara had to face many challenges and he firmly believed that with the help of the Lord who has called him to be his priest he would be able to overcome all these challenges. He was never heartbroken because he believed that nothing is impossible for God. Firstly, for instance, Chavara got the bitter pill at the hands of Bishop Francis Xavier Herald of the East Pescheto when he was appointed as the parish priest of South Pallipuram relieving him from the ongoing construction of the house at Mannanam. Secondly, the arrival of Bishop Thomas Roccos from Baghdad without valid permission was testing time for Chavara as vicar general of Syro Malabar Church. The timely intervention of Chavara and his companions even risked their lives for keeping

the Church united and to avoid by all means another split in its ranks.

Stage 7: Ordeals, death and rebirth

The hero remembers a passage from *The Pilgrim's' Progress* by John Bunyan:

'Although I have been through all that I have, I do not regret the many hardships I met, because it was they who brought me to the place I wished to reach. Now all I have is this sword and I give it to whoever wishes to continue his pilgrimage. I carry with me the marks and scars of battles - they are the witnesses of what I suffered and the rewards of what I conquered.'

In this stage, the hero successfully meets the challenges of the ordeals. It signifies the death of the ego. The hero has soared above death and now sees the connectedness of all things. The hero has risked his life for the sake of the larger collective. We can see a complete transformation from the past. It's the moment between the birth and rebirth.

For Chavara, it's a blooming period. All his initiatives suddenly come to its ripeness. His long journeys, sometimes even humiliating and embarrassing, to start a wooden printing press and the concept of *pallikudam* as enduring solution to meet the intellectual scarcity of the time, is a revolutionary enterprise. Who

would really think it would serve as catalyst of change for a society at large! His family apostolate was too a farsighted vision of a good shepherd alluring his herd in the peripheries. When the ordeal is so fierce that he can't withstand, he often withdrew himself to the House on Hilltop (Bes-Rauma) to rejuvenate with power of divine. The journey so far for him was so hard, the lessons and experience he got on the way are the result of his divine confluence.

Stage 8: Epiphany

Here, the hero is transformed. Transformation brings harmony with self and the world. He becomes stronger, a better leader, or spiritually enlightened. Hero finds his special powers of profound self-realization, or has an epiphany, a moment of divine recognition. It's like a 'nouvelle-instant' where God breaking through in everyday life. An epiphany might sound like that of travelers walking to Emmaus who suddenly recognize Jesus amidst them or it might also like the Maggi actively seeking – and finding – answers to the mysterious clues on a long journey.[7] St. Chavara reaches the pinnacle of his journey to self-sanctification with manifold 'nouvelle-instances' of epiphany when God breaking through in his everyday life. The recurrent episodes of epiphany were from his invaluable devotion to the Blessed Sacrament. In fact, he wrote 'I have locked up your hearts

in the tabernacle of Jesus' which shows how profoundly he being connected with the divine.The special Eucharistic devotion like 40-hour adoration and the liturgy of Holy Saturday stem from this intense *Abha* experience.

The outpouring of the longing to see *(Kanakenam)* Him with utmost sense of repentance – 'You are the fire of love! With longing I thirst for the ocean of Your mercy. Is my sin an obstacle?[8]– is an act of awakening and elevation to his holiness. It's an openness of the heart, ready to listen the voiceless voice of the divine. For he knew, that the union with God can happen if he shut the doors of disorderly behavior, negligence, 'the scandals for the innocent souls who are entrusted to my care, and also for the brides of the lord.'[9]

Stage 9: Return

It is the moment of homecoming. Hero returns to where he started his journey. In the book, *The Writer's Journey: Mythic Structure*, Christopher Vogler writes that the hero uses all lessons learned on the journey and is transformed into a new being with new insights. When he arrives, he shares with others what he knows

---

[7] Carol Ann Vaughn, director of the Christian Women's Leadership Center at Samford University in Birmingham.
[8] Kochumttom 333 Sp. K.
[9] CWX IV (1990

of the path. He sits by the fire and recounts his days on the battlefield.

A 'dying father's words of advice' (Chavrul) that Chavara wrote in his last moment of his life to the members of beloved congregation addressing, 'my dear little children', is 'the heartfelt sermon' of all the lessons and insights he learned in his long path of self-sanctification. He fondly calls '*koodaperpukal*' around him and he says, 'This humble community of ours is not manmade but, by a number of miracle-like ways, God established it, nurtured it and made it grow'. Chavara recounts sequentially the providential graces of his *NallaAppan* that he declares he never lost the baptismal innocence. At the end of his journey, he is calm and overwhelmingly contended. He is at home with himself, feels like nothing being missed. It is the understanding that all happened is for good, that all is beautiful – it's the moment of homecoming.

Conclusion

Chavara is indeed an unbound soul whose journey to saintliness is not an easy one but of hardships, tribulations and has to undergo many sleepless nights of boredom and tediousness. He has to face criticisms, indecisiveness of his own self but he knows that he does not regret many hardships he met, the bruises and scars

of his heroic deeds. In spite of all these, eventually in his heroic journey, he emerged from all lower forms of reality to become one with the divine.

Bibliography

1. Jonah Sachs. *Winning the story wars: why those who tell—and live—the best stories will rule the future.* Harvard Business Review Press, 2012.
2. ——. *Atmanutapam.* Thevara: Janatha Service, 1990. Print.
3. Nunnelley, William. "Samford, WMU Name Vaughn Director of Christian Women's Leadership Center." Samford University, 2000, www.samford.edu/news/2000/Samford-WMU-Name-Vaughn-Director-of-Christian-Womens-Leadership-Center.
4. Kochumuttom, Thomas A. Blessed Kuriakose Elias Chavara. Better Yourself Books, 2014.
5. "Joseph Campbell." Wikipedia, Wikimedia Foundation, 10 June 2018, en.wikipedia.org/wiki/Joseph_Campbell.
6. "Hero's Journey." Wikipedia, Wikimedia Foundation, 10 June 2018, en.wikipedia.org/wiki/Hero%27s_journey.

മണിരഹസ്യം

ഒരു വീട്ടറിവ്

മുത്തശ്ശി:	"കുരിശുമണി അടിക്കുന്നത് കേട്ടില്ലേ? എല്ലാവരും വന്നേ".
	എല്ലാവരും മുട്ടുകത്തി.
	"കർത്താവിന്റെ മാലാഖാ........
	മുറപ്രകാരം എല്ലാവരും സതുതി ചൊല്ലി.
	അവസാനത്തെ ഊഴം ഏനുമോളുടെതായിരുന്നു.
ഏനുമോൾ:	എന്താ മുത്തശ്ശി ഈ കുരിശുമണി?
മുത്തശ്ശി:	മിടുക്കി. ഇങ്ങനെ വേണം കുട്ടികളായാൽ. ഈശോ കുരിശിലെ മരണം വഴി മനുഷ്യവംശത്തെ പാപത്തിൽ നിന്ന് വീടെടുത്തതിനെഓർക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അടിക്കുന്നതിനാലാണ് കുരിശുമണി എന്ന് പറയുന്നത്. കുരിശുമണി പള്ളിയിൽ എത്ര പ്രാവശ്യമാണ് അടിക്കുന്നതെന്ന് ബോബിന് അറിയോ?
ബോബിൻ:	നാലു പ്രാവശ്യമല്ലേ?
മുത്തശ്ശി:	എപ്പോഴൊക്കെ?
ബാബു:	ഞാൻ പറയാം. പ്രഭാതത്തിൽ, മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ, സായാഹ്നത്തിൽ, പിന്നെ രാത്രി ഏഴു മണിക്ക്.
ബോബിൻ:	ത്രിസന്ധ്യാജപം എന്നല്ലേ പറയുന്നത്. പിന്നെ എന്തിനാണ് നാലുപ്രാവശ്യം?
മുത്തശ്ശി:	ബുദ്ധിശാലി. നല്ല ചോദ്യം. ഏഴുമണിക്ക് അടിക്കുന്നതിനെ ആത്മക്കാരുടെ മണി എന്നാണ് പറയുക നമ്മുടെ മരിച്ച് പോയവരെ ഓർക്കുവാൻ. ഇനി സമ്മാനത്തിനുള്ള ചോദ്യം. ഏഴുമണിക്ക് ഒറ്റയായി ആറു പ്രാവശ്യമാണ് മണി അടിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ട് ആറു മാത്രം? ആർക്ക് പറയാം?...... ഏനു,.....ബോബിൻ,....ബാബു,..അയ്യേയ്...ആർക്കും അറിയില്ല?...
ഏനുമോൾ:	ഞങ്ങൾ സുല്ലിട്ടു. മുത്തശ്ശി പറാ......
ബോബിൻ:	മുത്തശ്ശിക്കും അറിയില്ല...
മുത്തശ്ശി:	നിങ്ങൾ തന്നെ ഉത്തരം പറയും; ഇതൊരു മണിരഹസ്യമാ.
	ഏനുമോൾ രാവിലെ എത്രമണി കേൾക്കാറുണ്ടു?

ഏനുമോൾ:	മൂന്നു വീതം മൂന്നു പ്രാവശ്യം
മുത്തശ്ശീ:	അപ്പോൾ ആകെ എത്ര?
മിനിമോൾ:	ഒമ്പത്
ബോബിൻ:	അപ്പോൾ ഒരു ദിവസം, മൂന്ന് ഒമ്പത് = 27
മുത്തശ്ശി:	27 ഉം ആറും കൂടിയാൽ എത്ര ? = 33. 33 ന് യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ എന്താ പ്രാധാന്യം? ബാബു,
ബാബു:	33-ാം വയസ്സിലാണ് ഈശോ മരിക്കുന്നത്.
മുത്തശ്ശി:	എന്തിനുവേണ്ടിയാ ഈശോ മരിച്ചത്? ബോബിൻ,
ബോബിൻ:	നമ്മെ പാപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കാൻ
ഏനുമോൾ:	അപ്പോ, ഈശോക്ക് നമ്മോട് ഒത്തിരി ഇഷ്ടമുണ്ടല്ലേ? മുത്തശ്ശി!
മുത്തശ്ശി:	തീർച്ചയായും. അതുകൊണ്ടാണ്, നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി, ഈശോ മനുഷ്യനായി പിറന്നതും പീഡകൾ സഹിച്ചതും കുരിശിൽ മരിച്ചതും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റതും പിതാവിന്റെ വലത് വശത്ത് എഴുന്നുള്ളി ഇരിക്കുന്നതും.
ബോബിൻ:	ഇതൊക്കെ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന പള്ളിമണിയെ കുരിശ്മണി എന്ന് പേരിട്ടത് ആരാ മുത്തശ്ശി? ആരായാലും സമ്മതിച്ചേ പറ്റൂ...
ഏനുമോൾ:	അപ്പോൾ, മാതാവ് മരിച്ചത് 53-ം വയസ്സിലാണോ മുത്തശ്ശി ?
മുത്തശ്ശി:	എന്താ അങ്ങനെ ചോദിക്കാൻ?
ഏനുമോൾ:	ഈശോ 33-ാം വയസ്സിൽ മരിച്ചു. അത് ഓർക്കുവാൻ പള്ളിയിൽ 33 മണി അടിക്കുന്നു. മാതാവ് 53-ാം വയസ്സിൽ മരിച്ചു. അതുകൊണ്ട് നമ്മൾ വീട്ടിൽ 53 മണി ജപം ചൊല്ലുന്നു.
മുത്തശ്ശി:	യുക്തി കൊള്ളാം. 53-ാം വയസ്സിലാണ് മാതാവ് മരിച്ചതെന്ന് കരുതുന്നവരുമുണ്ട്. അതിന് ചരിത്രപരമായ തെളിവൊന്നും ഇല്ല. പിന്നെ, എന്ത്കൊണ്ടാണ് ജപമാലയിൽ 53ന് ഇത്ര പ്രസക്തി എന്ന് ചോദിച്ചാൽ സമർത്ഥിക്കാവുന്ന മറ്റു ന്യായങ്ങൾ കണ്ടെത്താനും കഴിയുന്നില്ല.
ഏനുമോൾ:	എന്നാൽ പിന്നെ, 53 മണി ജപത്തിലെ മണിയുടെ പൊരുൾ എന്തോന്നാ മുത്തശ്ശി?
മുത്തശ്ശി:	കുരിശ്മണിയിലെ മണിയും അമ്പത്തിമൂന്ന് മണി

	ജപത്തിലെ മണിയും രണ്ടും രാണ്ടാ മോളെ!. ആദ്യത്തേത്, പള്ളിയിൽ നിന്നും കേൾക്കുന്ന മണിനാദം. രണ്ടാമത്തേത്, കൊന്തമണി അഥവാ രുദ്രാക്ഷം. ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്താ പറയുക, ബാബു?
ബാബു:	ബെൽ(Bell) പള്ളിമണി....ബീഡ്(Bead) കൊന്തമണി
ബോബിൻ:	നമ്മുടെ കൊന്തയിൽ 59 മണി ഉണ്ടല്ലോ, മുത്തശ്ശി? പിന്നെന്താ 53 മണി ജപം എന്ന് പറയുന്നത്?
മുത്തശ്ശി:	53 മണി ജപം എന്നല്ല, 53 മണിജപം എന്നാണ് വിവക്ഷിതം. ഈ മണി കൊന്തമണിയല്ല. ഇതിൽ മണി എന്ന പദം ജപം എന്ന നാമത്തിന്റെ വിശേഷണമാണ്. 53 ശ്രേഷ്ഠമായ/അഥവാ അഴകേറിയ/അല്ലെങ്കിൽ, മാണിക്യമനോഹരമായ ജപം എന്ന് സാരം.
ഏനുമോൾ:	ഏതാണ് ഈ മാണിക്യ ജപം മുത്തശ്ശി?
മുത്തശ്ശി:	ജപമാലയിൽ 53 പ്രാവശ്യം ചൊല്ലുന്ന ജപം ഏതാണ്, ബോബിൻ?
ബോബിൻ:	നന്മ നിറഞ്ഞ മറിയം...
ഏനുമോൾ:	നന്മനിറഞ്ഞ മറിയത്തെ എന്തുകൊണ്ടാണ് മാണിക്യജപം എന്ന് പറയുന്നത്?
മുത്തശ്ശി:	ദൈവം മനുഷ്യവംശത്തോട് കാണിച്ച അളവറ്റ കൃപയാണ് ബൈബിളിൽ നാം കാണുക. ജപമാലാപ്രാർത്ഥനയിലൂടെ അത് മനസ്സിൽ വന്ന് നിറയുമ്പോൾ നമ്മുടെ ആത്മാവ് പരിശുദ്ധ മാതാവി നോടോപ്പം ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കും. ഈ സ്തുതിപ്പിന്റെ രത്നചുരക്കമാണ് നന്മനിറഞ്ഞ മറിയം എന്ന ജപം. അത് കൊണ്ടാണ് 53 മണിജപം എന്ന് പറയുന്നത്. പ്രാർത്ഥനാരാമത്തിലെ പനിനീർപ്പൂവാടി റൊസേറിയം) (Rosarium)!
ബാബു:	ഹാ റോസറി (Rosary)! വെറുതെയല്ല വി.ചാവറയച്ചൻ പറഞ്ഞത് പരിശുദ്ധ ജപമാല ചരടിൽ തൂക്കിയിട്ട ബൈബിൾ ആണ്!. ഇപ്പോഴാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലായത്. നന്ദി, മുത്തശ്ശി.
മുത്തശ്ശി:	ഇന്ന് ഇത്ര മതി. എല്ലാവരും പോയി പഠിക്ക്..

(ഫാ. ജോസഫ് ഏലിയാസ് സി. എം. ഐ.)

RURAL CONTEXTUAL THEOLOGY

The Third Year Theologians went for the Rural Contextual Theology in West Mednipur on 6thNovember 2017. It was a part of the course which went on for almost 15 days. Our journey from Morning Star College, Kolkata began on 6thNovember 2017. We first had to gather together in the morning and proceeded towards Howrah to catch train at 8 am. After 3 hours of journey, we reached Kharagpur. After reaching Kharagpur, we had to catch a bus that reached us in a place called Golmara village.

Golamara was a beautiful Santhal village. People were living a simple life. There we landed in St. Micheal's Academy in Fr. Micheal Pandian's place. There we had to spend two days of input sessions. In fact it was a house along with a new congregation for women folk coming up under the supervision of Fr. Micheal Pandian.

After two days of input sessions we were taken to Kearchan parish somewhere to the west almost 22 kms away from Golmara. There Fr. Pravakkar and Fr. Micheal heartily welcomed us. Since it was Sunday we were also warmly welcomed inside the church in the presence of the parishioners. All of us were excited and were very happy to come across people completely living a different way of life. The Eucharistic celebration was in Santhali and the way

people were worshipping God was amazing. Such a lovely people with their deep faith in God wonderfully celebrating the mass which was beautiful and meaningful. After the mass there were people from different villages waiting for us because all of us were divided into groups of two by two, so in each village we were sent as Jesus sent his seventy disciples two by two in the villages. We all began to take our own ways according to the places we were given. Br. Britto Prabhu (CMF), and myself were sent to a village called Morunia. There were two men waiting with their cycles. They were not speaking to anybody. Finally it was discovered that those two men were from Morunia and had come to take us to their village by cycles. So Br. Britto and myself went with them.

Morunia was a beautiful village almost 16 km away from the Kearchan parish. The two men who took us were Baplu and Hindu. Baplu could understand little English and was good in Hindi but Hindu spoke only in Santhali and Bengali. It was first time experience for me to travel such a long distance by cycle that also by sitting at the back. I was enjoying the ride but at the same time I was experiencing terrible pain in my butt and the back because the condition of the road was not that good. The twist and turn and the pit along the way added more pain which I thought was the part of human life in those areas.

Santhals are the biggest single homogenous tribals living in the central India and northern India. They have their rich cultural and traditional backgrounds. They have their own language and the script, which they call it as '*OlChikki*'.

In the history of India, we read about the rebellious people who fought against the oppressive rule of the foreign rulers and the government. In fact when the peaceful lives were threatened and disturbed, certainly many took up arms and came out vigorously in a rebellious way to react and fight back the rulers. In the Santhal regions too, Siddhu and Kanhu were well known leaders during the control of British regime, who led their people for freedom and peace.

In the search of freedom and peace, people always look for something which can hold them, support them and liberate them. In fact the peace loving Santhals began to look for ways and means to defend themselves from the aggressive and the oppressive invaders. Therefore, they even began to look for the supernatural powers existing beyond human existence. So they went about in search around the mountains, forests, trees and natural forces. Finally for them nature was everything where they found shelter, livelihood and everything for survival. In fact during the time of British regime, the most valuable part that Santhals considered for themselves was land. The Land was everything for them.

The tribals usually say that, 'the lost of the Ancestral land means the lost of life'. Therefore, the Santhals took up all sorts of measure to defend and protect their land from the hands of the foreigners.

The most important thing that the missionaries did was the education for the Santhal children in the schools. Different centers for health care, women empowerment and the social awareness were the initial programmes of the missionaries in these Santhal regions. In fact it was the missionaries who helped Santhals to fight and get back their lost land from the Zamindars and the rulers. Therefore, Santhals slowly began to discover their hope not elsewhere but amongst the missionaries who were selflessly working in their land. In the course of time Santhal community whole heartedly accepted Christianity. Wherever the missionaries could reach in and around the Santhal regions the missionaries have become successful in winning their hearts and have become successful in leading souls to Christ.

SANTHAL VILLAGE –In the Santhal village there is a village head who is known as '*Manjhi*'. He is the guardian of the village. Everybody in the village listen to him and move according to the direction of *Manjhi*. All the cultural, social, political and any important activities are done under the supervision of *Manjhi*. Therefore, any people from outside who is a new to the place come to the village, the villagers

first make sure that the person be introduced with their village chief. When the person is introduced with the *Manjhi,* then automatically throws the signal that the new person is already accepted in the village.

SPIRITUAL GATHERING – Santhal traditionally believed in the Spirits of their ancestors. Now as they are directed in the Christian faith, all the family members sincerely surrender themselves to God and pray while they gather for prayer meetings. They pray in their own language. They love praising God through songs and dance. In the Santhal society, women are very much forward and take initiative in the activities related to faith formation or the activities related with the Church. In fact in the Santhal society the womenfolk give more importance in education of their children and guiding them in the church.

SANTHALS OF MORUNIA VILLAGE

All throughout the year Santhals in the Morunia mostly work in their fields. The main crops that they cultivate are paddy, maize, pulses, and varieties of vegetables. They are very hard working people. It is because of their laborious life they look stiff and strong. All the outside work of the house is done by menfolk whereas every work inside the house is done by womenfolk.

FOOD HABIT – In the morning they mostly take puffed rice with little curry and the tea as their breakfast.

After breakfast they go out in their fields for work. They take a solid food at noon time. There is a beautiful tradition of the place that all must take bath before lunch. After taking lunch they either do some household works or take rest which will be followed by some kind of entertainment in the evening. Small boys and girls go the village ground and play making noise breaking the silence of the evening time. How beautiful the village is when womenfolk sit and share their stories or share the news and stories of the day. Sometimes they come together and discuss the matters related to their families and the village.

MY EXPERIENCE IN MORUNIA VILLAGE

On the first day we were traditionally and ritually welcomed in the house where we were supposed to stay. We were asked to sit on the chairs outside the house and asked us to remove our slippers. Two women brought a jug filled with water and washed our feet and began to bow before us. We had to raise our hands and bless them. In fact they began to go around bowing each person present in that particular place. Since ***Manjhi*** (leader of the village)wasn't at home we were told to visit him in the evening. So we visited his house in the evening and met him as a sign of our presence in their community. Most of the Santhal houses were traditional built mud houses. One of the things with regard to sanitations, they still seemed not much improved.

There was no toilet and bathroom facilities, no cleanliness around the house because all the domesticated animals were just left free. Cows, goats, sheep, buffalos and pigs were seen around most of the houses and at the same time the chicken and the ducks also reared in each house but with no proper cleanliness. Similarly, the interesting thing which I observed was that though the outside of house looked not so clean but the inside their houses they keep very neat and tidy. In fact women of the house keep themselves busy in wiping and cleaning the floor and the rooms now and then.

In the evenings Br. Britto Probhu and myself used to gather children and womenfolk in Manjhi's for some catechism classes. In the beginning we found very difficult to give catechism to both womenfolk and the children. So, Br. Britto made separate group for the children and. used to give catechism class for the womenfolk along with the help of Baplu who was fluent in Hindi and a little english. Bro. Britto used to narrate Bible related stories in English and this Baplu used to translate it to their own Santhal language. I used to help them to write, read and learn English. That was how we were guiding both the womenfolk and the children. Sometimes they shared their difficulties and the problems that they were facing. At the same time they expressed their joy and happiness in a very simple and in a little way. After the classes used to get over we then used to have Santhal

traditional dance. All used to dance in front of Manjhi's house and share their happiness with us.

One fine evening in fact it was already night, as we were returning from the class we saw all the village menfolk gathered together under a banyan tree under the leadership of ***Manjhi*** *(*leader of the village*)*. They were seriously discussing about the things to be done in their village feast that was about to come. We saw them beautifully conducting the meeting.

In the morning the next day, around 7 am we saw one man who was carrying two baskets hung on his shoulders and was going around the village collecting rice, vegetables, mustard oil, onion and other kitchen related food items from each house as their contribution for the village feast. Again after sometime we saw another man with one container going around each house collecting kerosene oil. That was how everybody actively take part and contribute for their village feast. It was in fact a beautiful thing that we saw in the Santhal village.

The village feast is celebrated in Morunia village every year. On that beautiful occasion they organize football match where almost 18 to 20 teams come from different villages from near and far to enjoy and celebrate the feast. This village feast is for two days. The first day people enjoy watching football match along with beating drums, songs and dance.

It was unforgettable days which we spent there. In fact it was clear that it was the missionaries who became the beacon of light and hope for the better societies in the Santhal regions of those areas. In the evening around 5 o' clock with a heavy heart both Br. Britto Prabhu and myself said good bye to all and came back to Kearchan parish, where we stayed for a night and returned to Morning Star Seminary . They are poor but not in love. They are not modern but not in caring.

Bro. Sebastian Munduvelil CMI
St. Joseph's Province , Trivandrum

തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനത

ഫാ. ജോൺ വിയാനി

ടുൾസായിൽ, സെന്റ് ഫ്രാൻസീസ് ഹോസ്പ്പിറ്റലിൽ ഞാൻ ജോലി ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു പതിനേഴുവർഷമായി. ഈ നാളുകൾക്കിടയിൽ ഒട്ടേറെ വളർച്ചയും വികാസവും ഇവിടെയുണ്ടായി. സകൗതുകം ഞാനും അവയിൽ പങ്കുചേർന്നു. ഒരു പുതിയ കെട്ടിടം ഉയർന്നു വന്നാലും പഴയതൊന്നുപുതുമുഖമണിഞ്ഞാലും അതിനു ആശിർവാദകർമ്മുണ്ടാകും. ഒരവസരത്തിൽ ഞാനായിരുന്നു കാർമ്മികൻ. നെഹേമ്മിയ ജറുസലം നഗരത്തിന്റെ മതിലുകൾ പുതുക്കിപണിുതകഥയായിരുന്നു വി. ഗ്രന്ഥപാരായണം. ആ വായനയുടെ ചുവടുപിടിച്ചു ഒരു ചർച്ചയുയർന്നുവന്നു. നമ്മുടെ സന്യാസജിവിത നവീകരണസംരഭങ്ങളെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി സംസാരത്തിന്റെ ഗതി ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ. കെട്ടിടങ്ങൾക്കു എന്നതുപോലെ സന്യാസസമൂഹത്തിനും ക്രമേണ പ്രയോജനക്ഷമത കുറയുന്നു. അന്നേരമാണല്ലോ പുതുക്കിപ്പണിയലുകളും നവീകരണശ്രമങ്ങളും വേണ്ടിവരുന്നത്.

ഈശോ, ഒരിക്കൽ തന്റെ ശ്രോതാക്കളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു: തന്റെ അരൂപിയെ നല്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, ദൈവം റേഷൻ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. (യോഹ. 3:4). ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾക്കും മറ്റും സംലഭ്യതകുറയുമ്പോൾ, ഉള്ളതുകൊണ്ടു എല്ലാവർക്കും ഓഹരി കിട്ടത്തക്കവിധം പങ്കുവെക്കുന്നരീതിക്കാണല്ലോ റേഷൻ സമ്പ്രദായം എന്നു നമ്മൾ പറയുന്നത്. ദൈവം തന്റെ അരൂപിയെ ഒരുപൊലെ പങ്കിടുകയല്ല. ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ദുർലഭമാകുന്നതുപോലെ ദൈവാരൂപിക്കു ക്ഷാമം ഉണ്ടാവില്ല. അതുശരി. അതുകൊണ്ടു അരൂപിയുടെ വിതരണകാര്യത്തിൽ റേഷൻ സമ്പ്രദായവും വേണ്ട.

പക്ഷെ, അതിലും അനേകമടങ്ങുവലുതായ മറ്റൊരും വസ്തുതയുടെ പേരിലാണു അരൂപിയെ റേഷൻ സമ്പ്രദായത്തിൽ പെടുത്താത്തത്. ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ ഒരുപോലെയുള്ള രണ്ടിലകൾ കാണാൻ കഴിയില്ലെന്നു പ്രകൃതിശാസ്ത്രം പറയാറുണ്ട്. അതായത്, വൃക്ഷത്തിന്റെ സാകല്യതയെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ് ഓരോ ഇലയും. 'പല തുള്ളി പെരുവെള്ളം' എന്നുപറയുന്നതുപൊലെ, ഓരോ ഇലയും അതിന്റെ ധർമ്മം നിർവഹിക്കുമ്പോൾ വൃക്ഷത്തിന്റെ സ്വന്തം പൂർണ്ണതകൈവരുന്നു. അവിടെ രണ്ടിലകൾ ഒരേ ജോലിചെയ്യാനാവശ്യം വരുന്നില്ല. ആയിരും ഇലകളുള്ള ഒരു വൃക്ഷത്തിനു ആയിരം തരത്തിലുള്ള മേന്മയോ ഒരേ മേന്മയുടെ ആയിരം മാനങ്ങളൊ കൈവരുത്താൻ ഇലകൾക്കുകഴിയുന്നു. ഈ ഉപമയാണല്ലൊ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ സഭാശരീരത്തെക്കുറിച്ചുപയോഗിക്കുന്നത്. (1 കോറ. 12:4 -11) സഭയിൽ പ്രസംഗവരം, പ്രവചനവരം, രോഗശാന്തിവരം തുടങ്ങി അനേകവരങ്ങൾ ദൈവം നല്കുന്നുണ്ട്. അവ ഓരോന്നിനും വിവധ മാനങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. ഉദാഹരണത്തിനു, സഭയിൽ വിജ്ഞാനവർധനവിനുപകരിക്കത്തക്കവിധം ഒരാൾക്കു പ്രസംഗശേഷി, മറ്റൊരാൾക്കു ദൈവവചനത്തിന്റെ നാനാർത്ഥങ്ങൾ കവിഭാവനയോടെ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിക്കാൻപോരുന്ന വാചാലത, മൂന്നാമതൊരാൾക്കു വിശ്വാസത്തിന്റെ സ്നിഗ്ദതഭാവങ്ങൾ വെളിവാക്കാൻപോരുന്ന സംസാരചാതുരി എല്ലാം ഒരേ ആത്മാവുനല്കുന്നു. അതെല്ലാം ചേർത്തു സഭാശരീരത്തെ ധന്യവും സമ്പന്നവുമാക്കുക എന്നതാണുദൈവത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

'നിങ്ങൾ കടപ്പെട്ടകാര്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുകഴിയുമ്പോൾ, അപ്രാമാണ്യരായ തൊഴിൽക്കാർ മാത്രം എന്നേ സ്വയം ചിന്തിക്കാവൂ' (ലൂക്കാ 19.10) ഈശോ ഒരിക്കൽ ശിഷ്യരോടു നിർദ്ദേശിച്ചു. തെരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്ന പദത്തെചൊല്ലി തന്റെ ശ്രോത്രാക്കളിലുണ്ടായിരുന്ന ധാരണാന്തരങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം

ഈശോ അതു പറഞ്ഞത്. ഈശോയുടെ മഹത്വീകൃതാവസ്ഥയിൽ, ഇടതും വലതും തങ്ങൾക്കു ഓരോയിടം കിട്ടണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട സെബദീപുത്രന്മാരെയും അവർ കാണിച്ചകാകദൃഷ്ഠിയുടെ പേരിൽ പിറുപിറുക്കുമായിരുന്ന മറ്റുപത്തുപേരെയും ഈശോയ്ക്കറിയാമായിരുന്നു. തന്റെ ജീവിതദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കാൻ വേണ്ടി, ഒറ്റുകാരനും, അപ്പസ്തോലഗണത്തിനു ഒരു തലസ്ഥാനിയും, സ്നേഹത്തിലും ദൈവികപദ്ധതികളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും കഴുകനെപോലെ പറന്നുയരുന്ന ഒരുകാന്തദർശിയും എല്ലാം ഈശോയ്ക്കാവശ്യമായിരുന്നു. അതിനുദൈവം ഓരൊരുത്തരെ നിയോഗിച്ചു, അല്ലെങ്കിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു. നമ്മുടെ അപൂർണ്ണമായ ഭാഷയിൽ പറയുമ്പോൾ, ഒരുവൻ തെരെഞ്ഞടുക്കപ്പെടുമ്പോൾ മറ്റുപലർ പുറന്തള്ളപ്പെടണം. പക്ഷെ, ദൈവത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ പറയുമ്പോൾ, അവിടുന്നു ചിലരെ അതിനുനിയോഗിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ ചിലർ പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിനടമില്ല.

തെരഞ്ഞെടുപ്പു എന്ന പദത്തിന്റെ സത്ത ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള പരിശ്രമം നമ്മൾ ഇന്നും തുടരുകയാണെന്നു പറയാം. അബ്രാഹത്തെ ദൈവം വിളിച്ചനാൾ മുതൽ അതു തുടരുന്നതാണ്. ഇസഹാക്കു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു, ഇസ്മായേൽ വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തുപോകേണ്ടിവന്നു. അതിന്റെ പേരിൽ നിരാശയുടെ പൂഴിയിൽ വീണ ഹാഗാറിനെ നമ്മൾ കാണുന്നുണ്ട്. (ഉല്പത്തി 21. 8-21) കയ്പ്പേറിയ ആ അനുഭവത്തിന്റെ അനുസ്മരണമായിട്ടിന്നും ഇസ്രായേൽക്കാരും ഇസ്മായേല്യരും കടുത്തശത്രുതയിലാണെന്നും നമ്മൾ കേൾക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ ഭാഷയിലുള്ളതല്ല ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നു മനുഷ്യനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ദൈവം ക്ഷമാപൂർവം, സ്നേഹവത്സലനായ ഒരപ്പനെപ്പോലെ ശ്രമിക്കുന്നു. അബ്രാഹത്തെ ദൈവം തെരെഞ്ഞടുത്തു. പക്ഷെ, സ്വന്തം സങ്കല്പത്തിനനുസരിച്ചുകാര്യങ്ങൾനടത്താനദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു.

ഫലമോ? തന്റെ ഓമനപുത്രനെ കൈകാലുകൾ കെട്ടി, ബലിപീഠ ത്തിൽ കിടത്തി, കഴുത്തിനുനേർക്കുവാളോങ്ങുവോളം അദ്ദേഹം പോകേണ്ടിവന്നു. അതുപോലെ, അതിബുദ്ധിപ്രകടമാക്കിയയാക്കോ ബ്, താൻ പ്രേമിച്ചപെണ്ണിനുവേണ്ടി പതിന്നാലുവർഷം അടിമ വേലചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഈ കളരിയിലെ അവസാനത്തെ അദ്ധ്യേ താവായി മോശയെയും നമുക്കുകാണാം. ജനത്തിന്റെ നേതാവെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം വളരെ വേദനിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'എന്റെ ഈ ദുരവസ്ഥ യോർത്താൽ നല്ല ദൈവമേ, അങ്ങെന്റെ ജീവനെ തിരികെ എടു ക്കുന്നതായിരിക്കും എനിക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ കാരുണ്യപ്രവർത്തി ' (സംഖ്യ 11:14) എന്നുദൈവത്തോടു പരിഭവം പറയാൻ മാത്രം സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെനയിച്ച പൈതൃകസ്നേഹം ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു: "ഈ ജനത്തെ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ ദേശ ത്തു എത്തിക്കുന്നതു നീയാവില്ല; ആ ദേശം നീ അകലെ നിന്നു കാണും; പക്ഷെ, ആ മണ്ണിൽ നിന്റെ കാല്പാടു പതിയുകയില്ല." (സംഖ്യ 21:9-12) ദൈവത്തിന്റെ പിതൃവാത്സല്യവും നീതിനിഷ്ഠയും ഒരുമിച്ചുനമ്മൾ കാണുന്നരംഗങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളു മാണിതൊക്കെ.ദൈവം നിയോഗിക്കുന്നിടത്തു നമ്മൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വ മായും ഹൃദയപ്പൂർവ്വമായും സഹകരിച്ചുപ്രവർത്തിക്കുന്ന അവസ്ഥ യാണല്ലോ ദൈവരാജ്യം.

ദൈവം നിയോഗിച്ചവരിൽ ഒരാൾ, നമ്മുടെ അമ്മ പരി. കന്യ ക, ഒഴികെയാരും ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു എന്താണെന്നു നൂറു ശതമാനം മനസിലാക്കിട്ടില്ലല്ലോ. നമ്മുടെ സന്യാസവിളിയെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോളായാലും, ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ ഗ്രഹി ക്കാനും വിലമതിക്കാനും ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ എന്നേ നമ്മളെക്കുറിച്ചു പറയാനാവൂ.

സത്യം പറഞ്ഞാൽ, ഉത്തമഗീതത്തിലെ നായികയെപോലെ,

മണവാളനെ, ദൈവരാജ്യത്തെ, തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ അന്തസത്തയെ തേടുന്നവരേയാകുന്നുള്ളു നമ്മൾ ഇന്നും. ബ. കൊച്ചുമുട്ടത്തച്ചൻ എടുത്തുകാണിച്ചതുപോലെ, (കർമലസന്ദേശം, മാർച്ച് ലക്കം, CMI spirituality then and now) നമുക്കു പോരായ്മകളുണ്ട്. ബ. കാഞ്ഞിരമറ്റം അച്ചൻ വരച്ചുകാണിച്ചതുപോലെ, 'ന്യൂജൻ' മനോഭാവങ്ങൾ നമ്മുടെ ആദർശജീവിതത്തെ വികലമാക്കുന്നുണ്ട്. പ്രിയനെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയ മണവാട്ടി (പ്രേമപരവശയായ അവളുടെ വ്യാപാരത്തിൽ അവിവേകം ഉണ്ടായിരുന്നു) കാവൽക്കാരുടെ പ്രഹരമേറ്റതുപോലെ, (ഉത്തമഗീതം 5:7) നമുക്കും അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ട്. പരാജയങ്ങളുടെ കഥ, ഒരേസമയം, അപൂർണ്ണനായ മനുഷ്യനെ, ഒരു പിതാവിനേപ്പോലെ സ്നേഹപ്പൂർവ്വം നേർവഴിനടത്തുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ദീർഘശാന്തയുടെയും ക്ഷമയുടെയും പാഠവുമാണ്. ഏകദേശം 70 സാബത്തുവർഷങ്ങൾ സൗകര്യപൂർവ്വം മറന്നുകളഞ്ഞ ജനത്തെ ദൈവം ബാബിലോണിൽ അടിമത്തത്തിനയച്ചു. 490 വർഷം ദീർഘിച്ച, ദൈവത്തിന്റെ ക്ഷമയുടെയും പിതൃശാസനകളുടെയും കഥയാണ് 70 വർഷത്തെ ശിക്ഷയുടെ പശ്ചാത്തലം. ഏകദേശം 40 വർഷം ആശങ്കപ്പെട്ടും പെണ്മൊഴി കേട്ടും, ദൈവം തെളിച്ച വഴിയുടെ ഓരം പറ്റി നടന്നിരുന്ന അബ്രാഹത്തെ സ്വന്തം തെരെഞ്ഞടുപ്പിന്റെ പ്രാധാന്യം കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ കാര്യമാത്രപ്രസക്തിയാണ് മോറിയ മലയിലെ ബലിയുടെ മുഖവുര. ഏകദേശം 120 വർഷം ദീർഘിച്ച (നിയമാവർത്തനം 34:7) ദൈവികശിക്ഷണത്തിനൊടുവിലായിരുന്നല്ലോ, കടമ്പയോളമെത്തിയ മോശയുടെകുടം നേബോമലയിൽ വച്ചു ഉടഞ്ഞത്.

ജയാപജയങ്ങളുടെ തുടർകഥയാണു മനുഷ്യജീവിതമത്രയും. കരിസ്മാറ്റിക്ക് നേതൃത്വവും പ്രവാചകശബ്ദവും ജീവിതത്തിന് എല്ലാകാലത്തും അനിവാര്യമാണ്. എസ്രാപുരോഹിതന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇസ്രായേൽജനം ആരാധനാലയം പുതുക്കിപ്പണിതതും നെഹോ

മിയ എന്ന മേസ്തിരിയുടെകീഴിൽ അവർ നഗരമതിലുകളുടെ പണി മുഴുവിച്ചതുമായ അനുഭവകഥകൾ ഓർമ്മിച്ചാൽ, അതുതന്നെ ഒരു വലിയ നവീകരണപ്രക്രിയയായിരിക്കും

നമ്മുടെ ആബേലച്ചൻ രചിച്ച 'ഈശ്വരനെ തേടി ഞാൻ നടന്നു 'എന്നഗാനം നമ്മൾ ഓർമ്മിക്കേണ്ട നേരമല്ലേ ഈ നവീകരണസംഭവം? കടലുകൾകടന്നുതെരഞ്ഞുമടുത്തും കാനനച്ചോലയുടെയും കിളികളുടെയും മുന്നറിയിപ്പുകേട്ടു മനസിടിഞ്ഞും അവസാനമാണ് സ്വന്തം ഹൃദയത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നത്. അത്തരത്തിലൊരു പിന്തിരിയലാണു നമ്മുടെ നവീകരണത്തിനു ഒന്നാമതുവേണ്ടത്.

ദൈവവചനം-വേദപുസ്തകം-പഠിപ്പിക്കുന്ന സമർത്ഥന്മാരായ അച്ചന്മാർ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിലുണ്ടല്ലോ. 99-ാം വയസിൽ, ഈ മാർച്ചുമാസത്തിൽ മരണം പ്രാപിച്ച ബില്ലിഗ്രഹാമിനെപ്പോലെ, ദൈവവചനത്തിന്റെ കവിതാമൂല്യങ്ങൾ, ഭാവനയോടെ, സരസമായും സാരവത്തായും പഠിപ്പിക്കാൻ പ്രാപ്തരാണവർ. മനശാസ്ത്രപണ്ഢിതന്മാരുടെയോ വിപ്ലവാചാര്യന്മാരുടെയോ ഏതാനും ഉദ്ധരണികളേക്കാൾ വി. പൗലോസ് കൊറീന്ത്യർക്കെഴുതിയ രണ്ടുലേഖനങ്ങൾ പഠനവിഷയമാക്കിയാൽ, അതുതന്നെ നമുക്കൊരു വലിയ നവീകരണപ്രക്രിയയാകുമല്ലോ. ചാവറപിതാവിന്റെയും നമ്മുടെ ആദിമസമൂഹത്തിന്റെയും ആത്മീയജീവിതത്തിന്റെ ഉയർന്നതലങ്ങൾ ഭംഗിയായിചിത്രീകരിക്കാനും കാലോചിതമായ മാറ്റങ്ങൾക്കു പ്രചോദനമാകാനും അതുപകരിക്കും. അതു നമ്മുടെ സമൂഹചൈതന്യത്തിന്റെ കാലികവൽക്കരണത്തിനുപകരിക്കും. നവീകരണസംരംഭകർക്കു അതൊരു കൈചൂണ്ടിയാകും. നമ്മുടെ വലിയ പ്രിയോരച്ചൻ അന്നത്തെ കാലത്തു അങ്ങനെ ഒരു വഴികാട്ടിയായിരുന്നല്ലോ.

സുഗന്ധം പരത്തിയ ഡി.എസ്.ടി

ചമോർസി സി.എം.ഐ ഭവൻ. ചാന്ദ മിഷനിലെ ഗഡ്ഛരോളി ജില്ല.ഇന്ന് പത്രങ്ങൾ ഈ ജില്ലയെ അടയാളം ചെയ്യുന്നത് നക്സൽ താവളം എന്നാണ്. പ്രാചീന ഇന്ത്യ ചമോർസിയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് വൈൻഗംഗതീരത്തെ ചെങ്കൽ ശിൽപ്പ ലാവണ്യം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മാർക്കണ്ഡേയ ക്ഷേത്രത്തിനു എട്ടു കി.മി ദൂരത്തെ ഗ്രാമം. ഭുരിഭാഗം പ്രദേശവും വനനിബിഢമാണ്. ആദിവാസികളും, മറാത്തികളും, 70 കളിൽ ഇന്ദിരാഗാന്ധി ബംഗാളിൽ നിന്നും കുടിയിരുത്തിയ ബംഗാളികളും, അയൽസംസ്ഥാനമായ ആന്ധ്രയിൽ നിന്നും എത്തിയ തെലുങ്കരും, കൃഷിക്കും കൂലിപ്പണിക്കുമായി എത്തിയ റാഞ്ചി അംബികാപൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഉറാവുഗോത്രങ്ങളും, കച്ചവടക്കാരായ ബനിയകളും ആണ് നാട്ടുകാർ. 90 കളുടെ അന്ത്യപാദത്തിൽ അഷ്ടിപ്രബു സദൻ ആശ്രമത്തിലെ അംഗമായിരുന്ന മാത്യു ഞാറക്കാട് അച്ചൻ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടെ വാങ്ങിയാതാണ് ഈ ഭൂമി. അന്ന് ഈ പ്രദേശം ആൾതാമസമില്ലാത്ത മഴക്കാല കൃഷിമാത്രം ഇറക്കുന്ന നെൽവയലുകളായിരുന്നു. ഗഡ്ച്ചറോളിക്കും അഷ്ടിക്കും ഇടയിലെ ചെറുപട്ടണമായ വികസിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള പ്രദേശമാണ് എന്ന് ഞാറക്കാട്ടു അച്ചൻ മനസ്സിൽ കണ്ടിരുന്നു. അതിനായി അധികാരികളെയും സഭാംഗങ്ങളെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തുകയും ധനസഹായം നേടുകയും ചെയ്തു. അതിനു കൈ അഴിഞ്ഞു സഹായിച്ചവരിൽ ഒരാളാണ് അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഫാ. ജോർജ് കളപ്പുര സി.എം.ഐ. ഇന്ന് ഈ പ്രദേശം ഞാറക്കാട്ട് അച്ചൻ മനസ്സിൽ കണ്ടപോലെ തഹ്സിൽ ആപ്പിസും, നല്ല സർക്കാർ ആശുപത്രിയും, പോലീസ് സ്റ്റേഷനും, ബസ് സ്റ്റാൻഡും, മാർക്കറ്റും എല്ലാം എത്തി ചെറുപട്ടണമായി ഉയർന്നു. ദേശീയപാതയായി അഷ്ടി ഗഡ്ച്ചറോളി റോഡും. വൈൻഗംഗ നദിക്കു പാലവും വന്നതോടെ

ചന്ദ്രപ്പൂരും ചമോർസിയുടെ സമീപത്തായി. കുറെക്കാലം ആരും താമസിക്കാതെ പാട്ട കൃഷി നടത്തി. ആദ്യതാമസക്കാരനായി എത്തിയത് ലബാൻടടോളക്കാരനായ പുലിയ എന്ന ക്രിസ്തു വിശ്വാസിയും ഞാറക്കാട്ട് അച്ചന്റെ സുഹൃത്തും ആയിരുന്നു. 1998 ആണ് ആദ്യ സി.എം.ഐ കാരൻ ഫാ. ജോസഫ് കാട്ടേക്കര സ്ഥിരതാമസക്കാരനായി എത്തുന്നത്. അദ്ദേഹം ചാന്ദ മിഷൻ രൂപത സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തക ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് സെക്രട്ടറിയുമായിരുന്നു. ജർമ്മനിയിലെ ക്യുബിൾ ഫൗണ്ടേഷൻ നടത്തിയിരുന്ന ഗ്രാമവികസന പദ്ധതികൾ രൂപത എറ്റെടുക്കുകയും അതിനായി ഗഢ്ച്ചറോളി മേഖലയിലെ ഏതാനും സ്ഥലങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ കേന്ദ്രം ചാമോർസിയായി. ഫാ.ജോസ് കാട്ടേക്കര സർവോദയ സർവ്വീസ് സൊസൈറ്റി എന്ന പേരിൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത സ്ഥാപനം വഴിയാണ് ചമോർസിയുടെ വികസന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഹരിശ്രീ കുറിക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ കൈതാങ്ങായിട്ടാണ് അന്നത്തെ ചാന്ദ പ്രൊവിൻഷ്യാൾ ഫാ. പന്തേനൂസ് പൂക്കാട്ടു സി.എം.ഐ ഡി. എസ്.ടി സഹോദരിമാരെ ചമോർസിയിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നത്. സഭയുടെ ആദ്യ അംഗങ്ങളിൽ ഒരാളായിരുന്ന സി. റാണിറ്റ, യുടെ കൂടെ മറീന, എം.എസ്.ഡബ്ള്യു ബിരുദം എടുത്തിട്ട് ആദ്യമായി രംഗപ്രവേശനം നടത്തിയ സി. സിജി ജോൺ, ജിസ് റോസ് എന്നിവരാണ് ചാമോർസിക്കാർ ആദ്യമായി പരിചയപ്പെടുന്ന കത്തോലിക്കസഭയുടെ സന്ന്യാസിനികൾ. ഒറ്റമുറിയും കക്കൂസും കുഞ്ഞുപ്രാർത്ഥന മുറിയും ചാർത്തിയ അടുക്കളയും വളരെ പരിമിതമായ സൗകര്യങ്ങളുമായി മാർത്തോമയുടെ പ്രേഷിത ചൈതന്യത്തിന്റെ നിറവിലാണ് ചാമോർസിയുടെ പുതുമണ്ണിലേക്ക് ക്രിസ്തീയസേവനത്തിന്റെ ആദ്യാക്ഷരം ഈ സഹോദരികൾ കുറിക്കുന്നത്. ഗ്രാമവാസികളുടെ ആരോഗ്യം, കൃഷിക്കാരുടെ ഭൂപ്രദേശം ഒരുക്കൽ എന്നീ മേഖലകളിലാണ് പ്രോജക്റ്റുകൾ എത്തിയത്. സി. മെറീന എഴുതി

തുടങ്ങിവച്ച സർവോദയ ഫാമിലി ഗാതറിംഗ് രജിസ്റ്റർ ചാമോർസിയിൽ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സാമാന്യം മനോഹര ചിത്രം തരുന്നുണ്ട്. വളരെ മനോഹരമായ കൈയക്ഷരത്തിൽ കുറിച്ച ഈ ഡയറിയിൽനിന്നും മനസ്സിലാവുന്നത് ജോസച്ചനും ഡി.എസ്.ടി സഹോദരിമാരും അപ്പസ്തോല നടപടികളിൽ വായിക്കുന്നത് പോലെ ഒരേ ഹൃദയ ഐക്യത്തിൽ ആണ് പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നത് എന്നാണ്. 44 മീറ്റിംഗുകൾ നടത്തുകയും അതിൽ വ്യക്തമായ തീരുമാനങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണങ്ങളും കൃത്യമായി നടത്തിയതും എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ മീറ്റിംഗുകളിലും ജോസ് അച്ചനും സിസ്റ്റേഴ്സും സന്നിഹിതരാവുകയും പ്രാർത്ഥന കൊണ്ടുതുടങ്ങുകയും പ്രാർത്ഥനയിൽ അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. പദ്ധതി നടത്തിപ്പിൽ പല വിഘ്നങ്ങളും വന്നപ്പോൾ ഇവർ ഉത്തരം കണ്ടെത്തിയത് പ്രാർത്ഥനയിൽ ആയിരുന്നു. പദ്ധതി പ്രദേശങ്ങൾ വളരെ ദൂരത്തിലുള്ള ഗ്രാമങ്ങൾ ആയിരുന്നു. പാത ഇല്ലാത്ത പലയിടത്തും ദുർഘടങ്ങളായ നീണ്ട നടപ്പുകളും ആവശ്യമായിരുന്നു. കാലാവസ്ഥയുടെ കാഠിന്യവും, ജനങ്ങളുടെ സംശയങ്ങളും പലപ്പോഴും വിലങ്ങുതടിയായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഡയറികുറിപ്പ് സൂക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ ഇതിനുള്ള നിവാരണ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നത് ദിവ്യകാരുണ്യ ആരാധനയിൽ കൂടിയാണ്. എത്ര ക്ഷിണിച്ചുവന്നാലും ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ അച്ചനും സിസ്റ്റേഴ്സും ഒരുമിച്ചുള്ള ആരാധന.

പരിമിതമായ താമസസൗകര്യങ്ങൾക്കിടയിലും പത്തോളം കുട്ടികളുടെ ഹോസ്റ്റലും ആരംഭിച്ചു. അവരുടെ പഠനത്തിൽ മാത്രമല്ല വിശ്വാസപരിശീലനത്തിലും അതീവ ജാഗ്രത പുലർത്തി. കുറെ കുട്ടികളും സഹോദരന്മാരും പ്രയത്നം കൊണ്ട് ക്രിസ്തീയ കൂട്ടായ്മയിലേക്കെത്തി. ഗ്രാമവികസനത്തോടൊപ്പമല്ല ഉപരിയായി ഡി എസ് ടി സഭയുടെ പേരു പോലെ തന്നെ സെന്റ് തോമാസിന്റെ

Sr. Sophy DST, Sr. Rosin DST and Sr. Theresa DST

മക്കൾ എന്നതിന്റെ അപ്പസ്തോല ചൈതന്യമാണ് ഉയർത്തി പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. അതിന്റെ ഫലമാണ് ഗ്രാമവികസന പദ്ധതിയിലും ജനസംസർഗ്ഗത്തിലൂടെ കുറെ പേർക്ക് യേശുവിനെ നൽകാൻ കഴിഞ്ഞത്. ഡയറിയിൽ കുറിച്ചിരിക്കുന്നത് പോലെ ഗ്രാമവാസികളെ വിശ്വാസത്തിൽ ഒരുക്കി ഗൊമിനി, അഷ്ടി, കൊപ്രേലി എന്നീ പള്ളികളിലേക്ക് കൂദാശ സ്വീകരണത്തിനായി കൊണ്ടുപോയത്. വിശ്വാസദൃഢീകരണത്തിനായി ചമോർസി വിശ്വാസികളെ കേരളത്തിലെ പുണ്യതീർത്ഥാടന സ്ഥലങ്ങളും, ധ്യാനകേന്ദ്രങ്ങളും സന്ദർശിക്കാൻ കൊണ്ടുപോയതും. ചമോർസിയിൽനിന്നും 20 കി.മീ ദൂരത്തെ രേഹക ഗാവിൽ ദീവർ സമുദായത്തിലെ എതാനും കുടുംബങ്ങളും

ക്രിസ്തുകൂട്ടായ്മയിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാൻ ജോസച്ചനും ഡി എസ് ടി സഹോദരിമാർക്കും കഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെ ചമോർസിയിൽ ഒരു ക്രിസ്ത്യൻകൂട്ടായ്മ രൂപപ്പെട്ടു. ക്രിസ്മസും പാസ്ക വാരവും ക്രൈസ്തവാഘോഷത്തിന്റെ വലിയ ദിനങ്ങളായി ചമോർസി സർവോദയ കേന്ദ്രം മാറി. ചമോർസിയിലെ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാരും സർവോദയ കത്തോലിക്കകൂട്ടായ്മയിൽ പങ്കുചേർന്നു. ചമോർസി സർവോദയ കേന്ദ്രം സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനരംഗത്ത് നിന്നും ഹോസ്റ്റലിലേക്കും അവിടെനിന്ന് നാലാം ക്ലാസ് വരെയുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിലേക്കും പടി പടിയായി ഉയർന്ന് ഹൈസ്കൂൾ പദവിയിലേക്കെത്തുമ്പോഴേക്കും കാർമ്മൽ അക്കാദമി ആയി രൂപം കൊണ്ടു. പ്രാചീന ചാമോർസിയുടെ കൃഷി സംസ്ക്കാരം കൈമോശം വരാതിരിക്കാൻസർവോദയ സി.എം.ഐ കേന്ദ്രവും ഡി എസ് ടി സമൂഹവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നു. ഇന്ന് സർവോദയ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തക കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നും വളർന്ന കാർമ്മൽ അക്കാദമിയും സെന്റ് ചാവറ ഇടവക പള്ളിയും ചമോർസി പട്ടണത്തിന്റെ ലാന്റ് മാർക്ക് ആയി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. ചന്ദ്രപ്പൂർ നിന്നും റോഡ് വഴി വരുമ്പോൾ മനോഹരമായ വൈൻ ഗംഗ നദിയും അതിനെ മുറിക്കുന്ന നീണ്ട പാലവും കടന്നു ചമോർസി പട്ടണത്തിനു മൂന്നു കി.മീ. ദൂരെ റോഡിനു ഇരു വശത്തായി തല എടുപ്പോടെ നിൽക്കുന്ന ഡി എസ് ടി മഠവും കാർമ്മൽ അക്കാദമിയും, വിശുദ്ധ ചാവറ പള്ളിയും ആണ് നിങ്ങളെ ചമോർസിയിലെക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്. ഈ മഹാസംരംഭത്തിന് പിന്നിലുള്ള വിയർപ്പും ചോരയും അഞ്ചു സി എം ഐ വൈദികരുടെയും ഒപ്പം തന്നെ ഇരുപത്തിയൊൻപത് ഡി എസ് ടി സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെയും കൂടി ആണ്. പത്തൊൻപത് വർഷക്കാലം നീണ്ട അവരുടെ സേവനത്തിന്റെ സുഗന്ധം ചമോർസിയുടെ മണ്ണിലും മരത്തിലും മാത്രമല്ല ഇവരുമായി തൊട്ടുപോയ ആയിരമായിരം മനുഷ്യമനസ്സിലും വീശി കൊണ്ടേയിരിക്കും. നേഴ്സറി

മുതൽ പത്താം ക്ലാസ്സ് വരെയുള്ള കുട്ടികൾക്ക് വിദ്യയായും വിശ്വാസികൾക്ക് സ്നാനം മുതൽ സംസ്ക്കാരം വരെ കൂദാശകളുടെ പരിചാരകരായും അവർ ദിവ്യവചനത്തിന്റെ സാക്ഷികളായി. സർവോദയ ബാലഭവനിലെ കുരുന്നുകൾക്ക് അവർ അമ്മയായും, ആശ്രയമായും, ആശ്വാസമായും അവർ തങ്ങളെ തന്നെ കലവറ കൂടാതെ നൽകി. പത്തൊൻപത് വർഷക്കാലം നീണ്ട അവരുടെ ചമോർസിയിലെ സേവനം രണ്ടായിരത്തി പതിനെട്ട് മെയ് രണ്ടാം ആഴ്ചയിൽ അവസാനിക്കുമ്പോൾ അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണക്കുറവാണ് കാരണം എന്ന ഔദ്യോഗിക ഭാഷ്യം അംഗീകരിക്കുവാൻ മനസ്സ് വെമ്പുമ്പോഴും കാരണം അത് തന്നെയോ എന്ന ചോദ്യം ഉയർന്ന് വരുന്നു.. ചോദ്യം ന്യായം അല്ലെ? എവിടെ ആണോ നമ്മുടെ വെൽകമിങ്ങും വൈബ്രന്റും ആയ കമ്മ്യൂണിറ്റി? സി എം ഐ സഭയുടെ ആദ്യ മിഷനായ ചാന്ദയും അതിന്റെ പ്രഥമ മിഷനറി മെത്രാനുമായിരുന്ന ജാനുവരിയുസ് പിതാവ് മിഷന്റെ തുടക്കത്തിലെ അച്ചന്മാരോട് പറഞ്ഞിരുന്നത് ഈ അവസരത്തിൽ ഓർക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും "സിസ്റ്റേഴ്സിനെ നമ്മൾ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നവരാണ്. അവരോട് നമ്മൾ ഹൃദ്യമായും വിശാലമായും പെരുമാറണം. നമ്മെക്കാൾ കൂടുതൽ ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും നൽകണം. അവർക്കേ ഗ്രാമങ്ങളുടെയും കുടുംബങ്ങളുടെയും അന്തർതലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയൂ." ദീർഘകാലം ബിജനോർ ബിഷപ്പ് ആയിരുന്ന ഗ്രേഷ്യൻ പിതാവ് അനുഭവത്തിൽ നിന്നും പറഞ്ഞിരുന്നത് "യേശുവിന്റെ മുഖവും കരസ്പർശനങ്ങളുമായി ഗ്രാമവാസികൾ ആദ്യമേ മനസ്സിലാക്കുന്നത് നമ്മുടെ സിസ്റ്റേഴ്സിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം മൂലമാണ്" നമ്മുടെ എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളിലും നമ്മൾ പ്രത്യേകം വിളിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്ന സന്ന്യാസ സമൂഹത്തിനാവശ്യമായ താമസസൗകര്യങ്ങളും സുരക്ഷയും ഒരുക്കികൊടുക്കേണ്ടത് നാം ഉയർത്തിപറയുന്ന വെൽകമിങ്ങ് സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗം തന്നെയല്ലെ? ഈ സിസ്റ്റേഴ്സിനോടുള്ള

നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ പെരുമാറ്റം സ്നേഹപൂർവ്വവും സഹോദര പൂർവ്വവും ആയിരിക്കേണ്ടതല്ലേ? ഇവയോക്കെയല്ലേ മിഷനറി സമൂഹത്തെ വൈബ്രന്റ് ആക്കിത്തീർക്കുന്നത്..! ഒരു മിഷൻ പ്രദേശത്തു നിന്നും ഒരു റിലീജിയസ് സമൂഹം വിട്ടുപോകുന്നത് ദൗർഭാഗ്യകരവും ശാപവും ആയിട്ടാണ് അവിടത്തെ വിശ്വാസി സമൂഹം മനസ്സിലാക്കുന്നത് എന്നുള്ള സത്യം നാം സൗകര്യപൂർവ്വം മറക്കുന്നു. അധികാരത്തെയോ സമൂഹത്തെയോ കുറ്റപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയല്ല ഞാൻ ഉൾപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ സമൂഹ വിചിന്തിനത്തിനും വിചാരണത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ അത്ര മാത്രം! നീണ്ട വർഷങ്ങളിലെ ഡി എസ് ടി സന്ന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ സുന്ദരവ്യക്തിത്വങ്ങൾ ദേശമഹിമയില്ലാതെ ഈ കൊച്ചുഗ്രാമത്തിൽ കൊളുത്തിയ ദീപശിഖ ഇവരുടെ തിരോധാനത്തിലും ചമോർസിയുടെ അതിർത്തിക്കപ്പുറവും കത്തിജ്വലിച്ച് വെളിച്ചം പരത്തിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും.

ഫാ. ജെയ്സൻ ജേക്കബ്ബ് കല്ലൂക്കാരൻ സി എം ഐ
ഡയറക്ടർ, സി എം ഐ ഭവൻ ചമോർസി

അനുസ്മൃതി - 46

വി. ചാവറപിതാവിന് ചാവറ എന്ന വീട്ടുപേര് എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവികരിൽ നിന്നും കൈമാറി വന്ന അറിവ് ഇപ്പോഴുള്ള തലമുറയിലെ ചാവറക്കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളിൽ നിന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിവാങ്ങിയ കടലാസ് രേഖയാണ് ഇപ്രാവശ്യത്തെ അനുസ്മൃതിയിൽ ഫാ. തോമസ് പന്തപ്ലാക്കൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

എഡിറ്റർ

ചാവറ എന്ന വീട്ടുപേരിന്റെ ഉറവിടം

ബഹുമാനപ്പെട്ട മത്യാസ് മുണ്ടാടനച്ചനോടും ലൂക്കസ് വിത്തുവട്ടിക്കലച്ചനോടും ഒപ്പം ചാവറപ്പിതാവിന്റെ സമ്പൂർണജീവചരിത്രം ആധികാരികമായി തയ്യാറാക്കുന്നതിനു ടീമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 2003ൽ അന്നത്തെ ജനറാളച്ചൻ എന്നെ കൂരിയായിലേക്ക് നിയോഗിച്ചു. ചാവറപിതാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണപഠനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി 2004ൽ ഞാൻ കൈനകരിയിൽ പോയി അന്ന് അവിടങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന എല്ലാ ചാവറകുടുംബങ്ങളിലും തന്നെ കയറിയിറങ്ങി ചാവറപിതാവിനോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിയുള്ള അറിവുകൾ ശേഖരിച്ചു. അവിടങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിലെ പ്രായം കൂടിയ ചാവറകുടുംബാംഗങ്ങളായിരുന്നു കുംഭംവേലിയിൽ ചാക്കോസാറും ത്രേസ്യാമ്മയും. ഇവരുമായി നീണ്ട സമയം ചരിത്രപരമായ പലതും ചോദിച്ചറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ വാമൊഴിയായി കാറ്റിൽ പറന്നു പോകാതിരിക്കുന്നതിനായി പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ എഴുതിത്തരുവാനായി ആവശ്യപ്പെട്ടു. എഴുതിക്കഴിയുമ്പോൾ താമസിയാതെ വന്നുവാങ്ങിക്കൊള്ളാം എന്നു പറഞ്ഞ് അന്നു ഞാൻ യാത്രയായി. ഏതാനും ആഴ്ചൾ കഴിഞ്ഞ് വീണ്ടും ഞാൻ ആ വീട്ടിൽ ചെന്നു. എഴുതികിട്ടിയത് അവരുടെ ഒപ്പോടും തീയതിയും കുറിപ്പിച്ചു വാങ്ങിച്ചു. പൂർവികരായ ചാവറകുടുംബാംഗങ്ങളിൽ നിന്നും കൈമാറി ക്കിട്ടിയ വാമൊ

ഴിയായ ഈ അറിവ് വീണ്ടും കടലാസ്സിൽ നിന്നും പകർത്തി അച്ചടി രൂപത്തിൽ ശാശ്വതികരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി കർമ്മലസന്ദേശത്തിൽ ചേർക്കുന്നു.

ചാവറ എന്ന വീട്ടുപേരു ചാവറപിതാവിന്റെ കുടുംബപ്പേരായി മാറിയത് എങ്ങനെ എന്നുള്ള കൃത്യമായ അറിവിനുള്ള ഉറവിടമായി ഈ രേഖ മാറുന്നു എന്നുള്ളത് വലിയൊരു തിരിച്ചറിവായി മാറുകയാണ്. കൈനകരിയിലെ ചാവറഭവന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്ത് ചാവറ എന്ന വീട്ടുപേരിലുള്ള ഹൈന്ദവകുടുംബം ഇന്നും ഉണ്ട് എന്നാണ് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതും.

ഫാ. തോമസ് പന്തപ്ലാക്കൽ സി.എം.ഐ.

ചാവറ എന്ന വീട്ടുപേരിന്റെ ഉറവിടം

300 വർഷം മുൻപ് കൈനകരി വെറും വെള്ളത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒരു പ്രദേശം ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ആറ്റിന്റെ പുറവേലികളിൽ പൊങ്ങികണ്ട സ്ഥലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ വാസം തുടങ്ങി. അന്നു കുട്ടനാടു മുഴുവൻ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ ആയിരുന്നു. രാജാവിന്റെ കുടുംബത്തോട് അനുബന്ധമുള്ള ചില വീട്ടുകാരാണ് കൈനകരിയിൽ അന്ന് താമസിച്ചിരുന്നത് അവരുടെ വീടുകളെ മഠങ്ങൾ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. ആ വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നവർ ബ്രാഹ്മണരോ ക്ഷത്രിയരോ ആയിരുന്നിരിക്കണം. കുറച്ചു നായന്മാരും അന്ന് കൈനകരിയിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. ഇവർക്ക് ആശ്രിതരായിട്ടു കുറച്ച് ഈഴവരും പുലയരും ഉണ്ടായിരുന്നു. കാലക്രമേണ ഇവിടെ തെങ്ങും നെല്ലും ഉണ്ടായി. അവ അവർ ശേഖരിച്ചു ജീവിതം തുടങ്ങി. അവരുടെ സ്ത്രീകൾ ഋതുമതികളാകുമ്പോൾ കുളിക്കാൻ അവർ ഈ ഈഴവരെയും പുലയരെയും ഉപയോഗിച്ച് ഒരു കുളം തീർത്തു. ആ കുളം ഇന്ന് പള്ളിയ്ക്കൽ എന്നറിയപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്താണ്. അതായത് ഈ മഠങ്ങളിൽ ഒന്നായ കണ്ണാട്ടു മഠത്തിനും കിഴക്കുവശത്ത് കണ്ടത്തിൽ ആണ്. ഇവിടെ വന്ന് പെണ്ണുങ്ങൾ കുളിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇരിയ്ക്കേ ഇവർക്ക് നെല്ലും തേങ്ങയും ഏറെ ഉണ്ടായി. തേങ്ങ അവർ ഉണക്കി. അത് തത്തംപള്ളിയിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് ആട്ടിച്ചു. അവിടെ ക്രിസ്ത്യാനികളാണ് ആട്ടി കൊടുക്കുന്നത്. ഈഴവരും പുലയരുമൊക്കെ തൊട്ട തേങ്ങ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ചക്കിൽ ആട്ടുമ്പോൾ ശുദ്ധമായി എന്നവർ വിശ്വസിച്ചു. തീണ്ടലും തൊടീലും ഉള്ള കാലമാണ്. ഇത് ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ.

ടിപ്പുവിന്റെ പടയോട്ടകാലം പാലിയൂർ ഗ്രാമത്തിൽ ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നും പലായനം ചെയ്ത ഒരു കുടുംബം കുറവിലങ്ങാട്ടു വന്നു താമസിച്ചു. അവരേ പകലോമറ്റം എന്നറിയപ്പെടുന്നു. അവരിൽനിന്നും ബലവാനായ ഒരുത്തനെ ഒരു 'ഗുണ്ടയെ' ഈ മഠക്കാർ കൊണ്ടുവന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ കന്യാസ്ത്രീമഠത്തിന്റെ തെക്കുവശത്തു കണ്ടത്തിൽ ഉള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ച് ആ വീടിന് 'മുക്കാട്ട്' എന്ന് വിളിയ്ക്കുന്നു. അവർ വന്ന് മഠത്തിലെ എണ്ണ തൊട്ടുകൊടുക്കലും ആശ്രിതരായിട്ടു കഴിയുകയും

ചെയ്തു. ആ കുടുംബം വളർന്നു വലുതായപ്പോൾ ഒരു മകൻ മീനപ്പള്ളിയും ഒരു മകൻ ചാവറയും വന്നു താമസിച്ചു. ഈ ചാവറയെ പണ്ടു കിഴക്കേചാവറ എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. കാരണം മഠക്കാരുടെ ആശ്രിതനായിട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു ഈഴവൻ കണ്ടത്തിൽ ഒരു ചെറിയ പറമ്പിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. അതിനു ചാവറ എന്നായിരുന്നു പേര്. ആ ചാവറയുടെ കിഴക്കു വശത്തു വന്നു താമസിച്ചതിനാൽ ഇതിനെ കിഴക്കേ ചാവറ എന്നു വിളിച്ചു. ഇവിടെയാണ് വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ അച്ചൻ ജനിച്ചത്.

ചാവറ അച്ചന്റെ അപ്പന്റെ പേര് കുറിയാക്കോസ് അമ്മ മറിയം. അമ്മവീടു തോട്ടയ്ക്കാട്ട് ചോതിരകുന്നേൽ. അച്ചൻ ഏറ്റവും ഇളയ സന്താനമായിട്ടാണ് ജനിച്ചത്. മൂത്ത സഹോദരൻ പിന്നെ നാലു സഹോദരികൾ പിന്നെ അച്ചൻ. ഇങ്ങനെ അച്ചന് ഏകദേശം പതിമൂന്നു വയസ്സ് ഉള്ളപ്പോൾ സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നു. വലിയ താമസമില്ലാതെ മാതാപിതാക്കൾ മരിച്ചു. മാതാപിതാക്കൾക്ക് 45 ഉം 40ഉം വയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളൂ എന്ന് കരുതുന്നു. ഈ മുക്കാട്ടുനിന്നും ഒരു സന്താനം കാളാശ്ശേരിയിൽ പോയി താമസിച്ചു. അവിടെ നിന്നും ഒരാൾ കളിപറമ്പിൽ പോയി താമസിച്ചു. കളിപറമ്പിൽ പോയ ആൾക്ക് മക്കൾ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ വീണ്ടും ഒരാൾ കളിപറമ്പിൽ പോയി താമസിച്ചു. അവരുടെ സന്താനപരമ്പര ആണ് ഇന്നത്തെ കോയിത്തറ, പാലമിറ്റം, കളപ്പുരയ്ക്കൽ, വെട്ടം, വെള്ളൂർ, തൈപറമ്പ്, കണ്ണാട്ടുമഠം ആദിയായവ. കാളാശ്ശേരിൽ നിന്നും ഒരാൾ കട്ടത്തറ വന്നു താമസിച്ചു. അവരുടെ സന്താനങ്ങൾ തുണ്ടി, കൊച്ചുകളാശ്ശേരി ആദിയായവ. ഈ തുണ്ടിയിൽ പെട്ടതാണ് മോൺ ഫ്രാൻസിസ്സ് കാളാശ്ശേരി. ദിവംഗതനായ ജെയിംസ് കാളാശ്ശേരി കാളാശ്ശേരിയിലേതും. ജെയിംസ് കാളാശ്ശേരിയുടെ അമ്മ ചാവറ തൊമ്മിച്ചന്റെ മകളാണ്. ഇനി വീണ്ടും ചാവറയിലേയ്ക്കു പോകാം.

ഈ കിഴക്കേ ചാവറ എന്നു വിളിച്ചിരുന്ന ചാവറ അച്ചന്റെ വീട്ടിൽ സന്താനങ്ങൾ ആറ് എന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. പെങ്ങന്മാരെ എല്ലാംകുട്ടനാട്ടിൽ തന്നെ കെട്ടിച്ചു. അച്ചൻ പള്ളിപുറത്തേയ്ക്ക് പോയി. മാതാപിതാക്കൾ മരിച്ചു. ജ്യേഷ്ഠൻ മരിച്ചു. അന്നുള്ള വേണ്ടപ്പെട്ടവർ ഉപദേശിച്ചു അച്ചൻ വിവാഹിതനാകാൻ. പക്ഷെ ദൈവഹിതം പോലെ തന്നെ അച്ചൻ ആശ്രമജീവിതം തുടർന്നു. എങ്കിലും

വീടും സന്താനപരമ്പരകളും ഇല്ലല്ലോ എന്നുള്ള ദുഃഖം അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഈ മരിച്ച ജ്യേഷ്ഠന് ഒരു മകൾ മാത്രം. തീരെ ചെറിയ കുട്ടി. അതിനാൽ അതിനെ വളർത്താനും കുടുംബ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാനും മറ്റുമായി ചമ്പക്കുളത്തുനിന്നും ഒരു പെങ്ങ ളെയും അളിയനെയും ചാവറ കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഇരിയ്ക്കെ മകൾ വളർന്നു. അവളെ ചമ്പക്കുളത്ത് തോട്ടാമറ്റത്തിൽ നിന്നും ഒരു അന്തോനി വന്ന് കെട്ടി നിന്നു. അവരുടെ സന്താനങ്ങൾ ആണ് ഇന്ന് കാണുന്ന ചാവറ അംഗങ്ങൾ.

ഈ അന്തോനി എന്നു വിളിയ്ക്കുന്ന പൂർവ്വികന് സന്താന ങ്ങൾ ആറ്. അഞ്ച് ആണും ഒരു പെണ്ണും. പെണ്ണിനെ കുമ്പളത്തിനു കെട്ടിച്ചു. അവർക്കും ഒരു മകൾ. ഈ പെങ്ങൾ ഒരു മാനസ്സികരോഗി ആയിരുന്നു എന്നും മരിച്ചു പോയി എന്നും കേൾക്കുന്നു. ആണു ങ്ങളിൽ രണ്ട് അച്ചന്മാർ കുഞ്ചെറിയച്ചനും അവുസേപ്പച്ചനും ബാക്കി മൂന്ന് ആൺസന്താനങ്ങൾ വിവാഹിതരായി. മൂത്ത മകൻ തൊമ്മി ചങ്ങനാശ്ശേരി ചക്കാലയിൽ നിന്നും വിവാഹിതനായി. ഇന്നത്തെ കിഴക്കേ ചാവറ എന്നു വിളിയ്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്ക് താമസം മാറ്റു കയും പഴയ കിഴക്കേ ചാവറ പടിഞ്ഞാറെ ചാവറയായിതീരുകയും ചെയ്തു. തൊമ്മിച്ചന്റെ ഒരു സഹോദരൻ കുംഭംവേലിയിൽ വലിയ ചാക്കോ കുംഭംവേലിയിലും ഇളയ ആൾ ഇക്കേച്ചൽ പടിഞ്ഞാറെ ചാവറയും താമസിച്ചു. ഈ തൊമ്മിച്ചന് ആൺ സന്താനങ്ങൾ നാല് പെൺ സന്താനങ്ങൾ നാല്. ഇതിൽ ഒരാൾ കുടമാളൂർ പോയി താമ സിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര് അവുസേപ്പച്ചൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ത തിപരമ്പരകളാണ് ഇപ്പോൾ കുടമാളൂർ ചാവറയിൽ ഉള്ളത്. ചാവറ ഫിലിപ്പച്ചൻ തുടങ്ങി എല്ലാവരും. രണ്ടാമൻ മുക്കാട്ട് നിന്നും വിവാഹി തനായി. തോമസ് ചാണ്ടി മുക്കാടന്റെ മൂത്ത സഹോദരി അന്നമ്മ യെ. അവർക്ക് മൂന്ന് പെൺമക്കൾ മാത്രം. മൂന്നാമൻ മാമ്പ്രായിൽ തൊമ്മിച്ചന്റെ മകൾ തെയ്യാമ്മയെ കല്ല്യാണം കഴിച്ചു. അതിൽ സന്താ നങ്ങൾ മൂന്ന്. രണ്ടാണും ഒരു പെണ്ണും. നാലാമൻ തോമസ് ചാവറ പെൺസന്താനങ്ങളിൽ മൂത്തയാളെ ആലപ്പുഴ കൊച്ചുപുരയ്ക്കൽ കെട്ടിച്ചു. സന്താനം ഒരു പെണ്ണു മാത്രം രണ്ടാമത്തെ പെൺസന്താ നത്തെ കാളാശ്ശേരിയിൽ കൊച്ചു ചാക്കോച്ചൻ കെട്ടി സന്താനങ്ങൾ

അഞ്ച്. ജെയിംസ് കാളാശ്ശേരി, തൊമ്മിച്ചൻ, വർക്കിച്ചൻ, പെണ്ണുങ്ങൾ നാല്പതാംകളം....

ഇനി കുംഭംവേലിയിൽ വലിയചാക്കോ ഒരു മകൻ മാത്രം കൊച്ചാക്കോ, മകൻ കുഞ്ചരിയാ മകൻ ചാക്കോ, അങ്ങിനെ പോകുന്നു സന്തതി പരമ്പര. ഇനി പടിഞ്ഞാറ ചാവറ ഇക്കോച്ചൻ സന്താനങ്ങൾ എട്ട് മൂന്ന് ആണും അഞ്ചു പെണ്ണും മൂത്തയാൾ ചാക്കോ നിലംകുത്തി പൊക്കി അവിടെ താമസിച്ചു. രണ്ടാമൻ അവുസേപ്പു തറവാട്ടിൽ താമസിച്ചു. മൂന്നാമൻ അന്തോനിച്ചൻ (ജൂനിയർ കുറിയാക്കോസ് ഏലിയാസ്) സഹോദരികളെ എവിടെയൊക്കെയോ കല്ല്യാണം കഴിച്ചു. ഇതിൽ നിന്നും പിരിവുകൾ ഇനിയും വളരെ എഴുതാനുണ്ട്.

കരികൾ: കൈനകരി, ചേന്നംങ്കരി, കുന്നംങ്കരി, മാമ്പഴക്കരി, മിത്രക്കരി, പുതുക്കരി, തായങ്കരി, കണ്ടങ്കരി, രാമങ്കരി, ചങ്ങംങ്കരി

പന്തപ്ലാക്കൽ തോമസച്ചൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതിൻപ്രകാരം എന്റെ ഭർത്താവ് ചാക്കോയിൽ നിന്നും ചാക്കോയുടെ അമ്മയിൽ നിന്നും കിട്ടിയ അറിവുകൾ ഭർത്താവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾ ആണ് ഇതിൽ ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നവ.

ത്രേസ്യാമ്മ ചാക്കോ
5-3-2004

Golden Records - 42

ഉത്തരീയ ഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ അനുവാദം

മാന്നാനം ആർക്കയ്വ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു രേഖയാണിത്. പോരൂക്കര തോമാമല്പാന് ഉത്തരീയഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുവാനായി 1840ൽ അന്നത്തെ വികാരി ജനറൽ നിക്കളാവൂസ് മൂപ്പച്ചൻ നൽകിയ അനുവാദപത്രമാണിത്. എല്ലാവരുടെയും അറിവിലേക്കായി തോമസ് പന്തപ്ലാക്കലച്ചൻ ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

എഡിറ്റർ

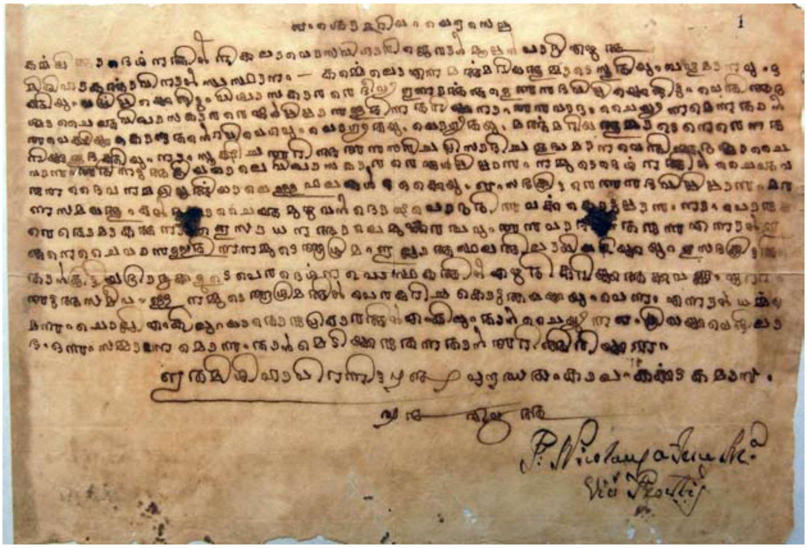

മാന്നാനം ആർക്കയ്‌വ്സിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കയ്യെഴുത്തു രേഖയിൽ നിന്ന് ഉത്തരീയഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ആദ്യപിതാക്കന്മാർ സഭയുടെ തുടക്കം മുതൽ ശ്രമിച്ചിരുന്നു എന്നതിനൊരു തെളിവാണ്. ഉത്തരീയസഭയിലേക്കുള്ള അംഗത്വം ആശ്രമങ്ങളിലൂടെയാണ് കൊടുക്കേണ്ടത് എന്ന നിർദ്ദേശവും ഈ അനുവാദക്കടലാസിൽ കാണുന്നു. 1840ൽ മിഷനറിമാരുടെ വികാരിജനറലായിരുന്ന നിക്കളാവൂസ് മൂപ്പൻ പാതിരിയാണ് ഈ അനുവാദം നൽകിയത്.

ഫാ. തോമസ് പന്തപ്ലാക്കൽ സി.എം.ഐ.

ഉത്തരീയ സഭയിലേക്ക് അംഗങ്ങളെ ചേർക്കുവാൻ പോരുക്കര തോമ മല്പാന് 1840ൽ നൽകിയ അനുവാദപത്രം

(നവീന ഭാഷയിൽ)

ഈശോ മറിയം യൗസേപ്പെ

കർമ്മലീത്ത ദർശനത്തിൽ നിക്കോളാസ്, വികാരി ജനറൽ മുപ്പൻ പാദ്രി എഴുതിയത്

മിശിഹ കർത്താവിന് സ്തുതി

കർമ്മല എന്ന ദൈവമാതാവായ മറിയത്തിന് സ്തുതിയും ബഹുമാനവും ഭക്തിയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും വിശ്വാസികളിൽ സൽഗുണങ്ങളെ വളർത്തുന്നതിനും ഉത്തരിയ ഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ അനുവാദത്തിന് താൻ അപേക്ഷിച്ചിരിക്കയാണല്ലൊ. തന്റെ വിവേകവും ഗുണങ്ങളും ദൈവമാതാവായ മറിയത്തിന്റെ നേരെയുണ്ടായ ഭക്തിയും നാം മനസ്സിലാക്കി പ്രസാദിച്ചിരിക്കയാൽ ഉത്തരിയ സഭയിൽ ചേരുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു വരുന്നവരെ നമ്മുടെ ദർശനത്തിൽ ചേർക്കുവാനും അതുവഴി ദൈവം തിരുമനസ്സാകുന്ന ഫലങ്ങൾ അവർക്കു ലഭിക്കുവാൻ ഇടവരത്തക്കവണ്ണം മരണസമയത്ത് ഇതുവഴി ലഭിക്കാവുന്ന ദോഷപൊറുതി അവർക്കു നൽകുവാനും ഇതിനാലെ പോരുക്കര തോമ്മാ കത്തനാരെ അനുവദിക്കുകയും ചുമത

ലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ ആശ്രമത്തോടു ചേർത്ത് നടത്തുകയും ആശ്രമമില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ ദർശനത്തിൽ ചേർത്ത അംഗങ്ങളുടെ പേരുവിവരം ദർശന നിയമപുസ്തകത്തിൽ ചേർത്ത് ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള ആശ്രമത്തിൽ പേരുചേർക്കുവാൻ കൊടുത്തയക്കുകയും വേണം. അതുപോലെ ഇതിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന യാതൊരു പ്രവർത്തിക്കും പ്രതിഫലമൊ സമ്മാനമൊ വാങ്ങുവാൻ പാടില്ല എന്നും താൻ അറിഞ്ഞിരിക്കണം.

ഈശോമിശിഹ പിറന്നിട്ട് 1840-ാം കാലം കർക്കടകം (ജൂലായ്)
മാസം 19
ഫാദർ ജീസസ്സിന്റെ നിക്കോളാസ് ഒ.സി.ഡി.

CVB NEWS PUNE

NEW ACADEMIC YEAR 2018-19

1. FAREWELL TO DEACONS

As a community, Cvb bid farewell to our beloved deacons. We had solemn holy mass in the evening and farewell programme in the evening, started with a prayer at Christ College. The deacons thanked the entire community. Special programmes were arranged by second year brothers and it ended with a dinner.

2. FRESHERS DAY

This year **CVB** is blessed with five new comers from Kottayam,Trivandram,Chanda,Thrrissur and Bhvanagar respectively. The fresher's day started with solemn holy mass by Fr. Rector. Fresher's day programmes were held in the evening with a cultural programme./ it was an opportunity for the new comers to show case their talents and get to know their senior brothers.

3. FEAST OF MOUT CARMEL: As a part of feast celebration of Our Lady of Mount Carmel, we had solemn Eucharistic celebration in the morning and the renewal Of Our Vows. On this occasion different communities around the campus also showed their love and fellowship by coming over and offering their togetherness and companionship.

4. RENEWAL PROGRAMME; CVB renewal programme of 2018 started under the guidance of Rev. Fr. Vicar General, began

with a meditation followed by holy mass. The first session led by Fr. Rector on CMI spirituality relevant for our times and mission.

The second session was led by Fr.Shaji Kochuthara on CMI response to the challenges of youth, children and families. Afternoon session led by Fr. Vicar General on CMI response to the cry of the poor and faith today based on the teaching of St. Kuriakose Elias Chavara and Pope Francis. At 4 pm group

discussion was held. In the evening adoration and confession were arranged.

The next day session started with Fr.George Kulagara on the topic CMI caring community today. Afternoon session were engaged by two outsiders to share their perspectives on CMI namely Fr. Thomas karimudakkal S.J. and Saji Cherian. This was followed by group discussion and family gathering.

5. CANNONICAL VISIT OF FR. PRIOR GENERAL

On 12 and 13 Fr. Prior General had his cannonical visitation in CVB Pune. On 12th morning with inaugural address to the community started the official meeting of the community.

DHARMARAM NEWS

APRIL 2018

Village Exposure Programme for the First Year Philosophers

This year the first year philosophers had their village exposure programme at Palakayam Parish near Palakkad. The programme was arranged by Rev. Fr. Biju Mapranathukaran CMI, the Councillor for the Social Apostolate, Coimbatore Province and Rev. Fr. Raju Pulikkathazhe, the Vicar of the Parish. The scholastics partially built two new houses, took summer vacation camp, English Coaching classes for the Catechism students and made the family visits in the parish. Rev. Fr. George Edayadiyil, the Rector and Rev. Fr. Jobi Thurackal, Section Master visited and appreciated the work of the scholastics. The parishioners offered whole-hearted support for the mission. The whole programme was a successful one. Special thanks to CMI Fathers at Coimbatore and Palakkad for their hospitality.

Final Profession 2018-2019

The first year theologians had a fruitful final profession after a year-long preparation. There were three sessions as part of the immediate preparation this year which began at the CMI

Generalate from 22nd April to 28th April. The second session of the preparation was at Sehion Retreat Centre, Attappadi from 29th April to 4th May. The immediate preparation for the final profession was held at CSR Renewal Centre, Pariyaram under the guidance of Rev. Fr. Shaji OFM Cap. which lasted for about two weeks. Later the scholastics were sent to their respective provinces on 26th May, 2018. It was a great time of preparation, introspection and decision making. It was well planned by the master of first year theologians, Fr Thomas Kattampally CMI.

Mission Exposure for the Scholastics of Second Year Theology

The scholastics of Second Year Theology had their mission exposure programme in the mission areas and in social service centres of their own provinces.

MAY 2018

Arrival of Scholastics

The first year philosophers arrived at Dharmaram on 30th April. They had their pre-philosophy programme from 1st May to 18th May while the second year philosophers had advanced English coaching classes. The new scholastics joining for the college

studies and the first year theologians reached Dharmaram on 19th May and 23rd May respectively.

Annual Retreat

The annual retreat of this academic year was conducted from 25th May to 30th May. The retreat was guided by His Excellency Bishop Thomas Tharayil, the Auxiliary Bishop of Changanassery. It was simple, open, reflective and experiential. The daily Eucharistic Adoration made the retreat personal and experiential. The insights during the retreat gave a new spiritual momentum for the community.

Renewal Programme for Scholastics

Before the commencement of the new academic year, a three days' renewal programme was organized from 31st May to 2nd June for the scholastics. Many great personalities from our congregation as well as from outside made the programme very enriching. The topics were very much related with the relevance of religious in the present world. We discussed the topics like 'Master's Call: To Break the Silence', 'Perspectives on CMI Religious on Witness and Mission', 'Renewal in CMI Congregation', 'The Role of Spirituality in Health and Illness', 'Mission-oriented CMI Community Life', 'Why the Poor remain

Poor?' and 'CMI Response to the Challenges of Children, Youth and Families in the Context of *Chavarul* and the Bishops' Synod on the Young People, Faith and Vocational Discernment'. The sessions were enlightened by Rev. Fr. Edward SDB, Rev. Sr. Virginia SAB, Adv. George Joseph, Rev. Fr. Rector, Dr. Saji M. J., Rev. Fr. Tomy Chirapurath, Rev. Fr. Joy Vattoly (Jr.) and Rev. Fr. Shaji Kochuthara.

JUNE 2018

BARAKA – 2018

The New Comers' Day of this year was celebrated on 9th June. The first year scholastics were welcomed to the Dharmaram family by Rev. Fr. Rector. Rev. Fr. Rector also shared his aspirations about the new scholastics to bring a difference "by getting involved and transformed."

Adieu to Rev. Fr. John Neelankavil

Rev. Fr. John Neelankavil, after his fruitful completion of six years as the Librarian of DVK Central Library which now exists with its own identity as the prime pillar of knowledge, moved to his province. A memorable farewell was arranged by the community of Dharmaram on 13th June 2018.

Dharmaram Election 2018-2019

On 14th June, we had our election to the administrative offices of Dharmaram Students' Council. The elections for the General Beadle, Assistant Beadle, Secretary of LCA and the Joint Secretary of LCA were conducted. Bro. Geo Karuvelil of A – Section was elected as the General Beadle and Bro. Paul Kalliadickal of D – Section was elected the Assistant General Beadle of this academic year. Bro. Lijo Paul Thekkanath of C – Section was elected as the Secretary of LCA and Bro. Delvin Valikulath of E – Section became the Joint Secretary of LCA.

The Feast of the Sacred Heart

The community of Dharmaram celebrated the solemn feast of Sacred Heart of Jesus on Sunday, 17th June. The people from St. Thomas Parish also joined with the joyous moments of the community. Rev. Fr. Rector presided over the Concelebrated Solemn Liturgy in Dharmaram Chapel and Rev. Fr. Cyriac Madathil, the Vicar of St. Thomas Parish, gave the homily. The Solemn Eucharistic procession was held and the Benediction was at JBC Auditorium, DVK.

LCA Inauguration 2018-2019

The inauguration of LCA of the current academic year was held on 30th June in the evening. Rev. Fr. Sebastian Mullooparambil presided over the gathering. Rev. Fr. Lijo Pathickal welcomed the dignitaries and the scholastics. The Chief Guest Mr. Kenneth Henson, the Founder Director, Bangalore Consultancy, a school of Music and Performing Arts, enthralled the gathering with his maestro in music sharing a song with us. Bro. Lijo Paul Thekkanath expressed his words of gratitude as the Secretary of LCA.

JULY 2018

St. Thomas Day – *Dukhrana*

On 3rd July as part of the celebration of the feast of our father in faith, St. Thomas, a Solemn High Mass (*Raza*) was celebrated in Dharmaram Chapel which was presided by Rev. Fr. Rajesh Kavalackal. Rev. Fr. Blessen Pettickal enriched us in our faith with a meaningful homily.

Talent Time – *EGEIRO* 2018

The first year philosophers of Dharmaram shared with the community a moment of grace and happiness by conducting

EGEIRO 2018, a bunch of humour, on 14th July. Rev. Fr. Rector felicitated the new buds of Dharmaram in his address.

Renewal of Vows

On 16th July, on the feast of Our Lady of Mount Carmel, the Dharmaram community renewed their vows in the Congregation. Rev. Fr. Martin Mallathu helped the community with his fruitful reflection on the vowed life by improvising us to redefine, reinvent and reignite the spirit of Carmelite tradition of simplicity, interiority and contemplation. Rev. Fr. Jobi Thurackal gave an inspiring homily.

Canonical Visitation 2018

Rev. Fr. Prior General made his Canonical Visitation from 17th July to 6th August. He insisted us to imbibe the spirit of holiness, credibility and contemplation.

Let your 'Dreams' come true

On 21st July, a new magazine exclusively for children titled 'The Dreams' was unveiled. Rev. Fr. Prior General presented the first copy to Rev. Fr. Sebastian Thekkedathu, the General Councillor for Education and Media. Rev. Fr. Martin Mallathu is the editor of the magazine, which is a fruitful venture for the benefit of the children.

Pastoral Visit from Cologne

His Eminence Cardinal Rainer Maria Woelki, the Archbishop of Cologne accompanied by Rev. Fr. Josy Thamarasseri, Provincial, Nirmal Province, Jagdalpur visited the community of Dharmaram on 24th July 2018. Two eminent persons, Dr. Rudolf Solzbacher and Mr. Nadim Ammann from Department of Universal Church and World Mission were present along with them. They visited ASWAS and other educational institutions of our campus. His Eminence presided over the concelebrated Holy Mass on 25th July 2018.

Fr. Shaji Kochuthara: Co-chair of CTEWC

Dharmaram community is happy about Rev. Fr. Shaji Kochuthara, the Dean of the Faculty of Theology, who has been elected to be the Co-chair of the Catholic Theological Ethics of the World Church (CTEWC) on 28th July.

Blessing of our New House at Kengeri

The newly built St. Mary's House at Kengeri for our members was blessed on 29th July by Rev. Fr. Prior General in the presence of Rev. Fr. Rector and many of our priests and scholastics of Dharmaram.

Navnirman Session

On 31st July, the first discussion of *Navnirman* Session was conducted at Dharmaram Gallery by the scholastics of A – Section. We discussed over '*Hindutva*: Its Historical Perspective, Challenges and Our Response'. The session was led by Bros. Jomet Chackalayil, Bibin Changamcheril and Libin Thekkumkattil.

AUGUST 2018

Celebrating Independence with LCA

As part of the Independence day celebrations, LCA organized various competitions from 13th August to 15th August. Best out of Waste, an Art Exposure for the scholastics was arranged on 13th August. B Section became the winners of this event. A Debate was organized on the topic 'Are the minorities of India free in our nation?' on 14th August. Bro. Augustine Mlavarayil of A Section was the Best Debator and A Section became the winners. Patriotic Song Competition was organized on 15th August.

Celebrating Freedom, Celebrating Assumption

On 15th August, 2018 Dharmaram community celebrated Independence Day along with Assumption of Our Lady. After the solemn Divine Liturgy there was flag hoisting in front of

Dharmaram Chapel. Col. Stanly James, the Commanding Officer of NCC Camp, Kolar, was the Chief Guest.

Flood Relief Works

Dharmaram and its constituent units are actively involved in the flood relief work. The parishes, schools and University are generously supplying food, clothes, medicines and other necessary items. DASS (Dharmaram Association of Social Services) under the leadership of Fr. John Marius, coordinated and contributed many resources towards flood relief. The Dharmaram College community undertook one-week special adoration and raised funds through contributions, fasting and abstinence from food. Apart from these they supported and are supporting the relief work with manpower and necessary supplies. Around 120 of our scholastics in four batches went to different flood affected areas for relief and rehabilitation works. The first batch in four teams did a marvelous job at Thrissur, Kochi, Muvattupuzha provinces and at CSR, Pariyaram. At Thrissur under the leadership of Fr. Blessen Pettikkal and Fr. Wilson Chakkyath our brothers did the relief works at Chalakudy, Pulakkattukara, Eravakkad, Karur, Paliyekkara and Edathuruthy parish guided by Fr. Joy Vattoly; at Kochi under the leadership of Fr. James Kunthara the brothers

undertook relief work at Kochal, Valluvali, Divine Retreat Centre, and Vatsalyam (Children's home at Kalamassery) guided by Fr. Mathew Kiriyanthan; under the leadership of Fr. Fenil Karikkakunnel our brothers did a great job at Muvattupuzha town, Kainakary – Chavara Bhavan and at KE Carmel School under the guidance of Fr. Mathew Manjakunnel; and two teams of brothers led by the CSR community did a great work in cleaning CSR, Pariyaram. The third batch is in action at different parts of Kuttanad led by Fr. Rajesh Kavalackal, especially at Chambakulam, Kainakary; and under Sargakshetra at Kidangoor, as the water is receding slowly all over Kuttanad. The brothers from the KESCH of DVK are also involved in the relief works. Fr. John Marius visited Kodagu and supplied food and clothing. At present a batch of our brothers along eith Fr Gregory Malayil and Fr Wilson Chakkyath are helping the flood relief works at Kuttanad. And a group of students and staff from Christ University had come to help at Kainakary after the first flood. All these activities were being coordinated by a team of Fathers, Sebastian Edathikavil, Rajesh Kavalackal and Fenil Karikkakunnel under the Supervision of Fr. Rector. Congratulations to the Dharmaram community for the selfless support and work.

DVK NEWS

APRIL 2018

A New Phase with a New Face

Rev. Fr. Paulachan Kochappilly completed his term of office as the President of DVK on 17th April and Rev. Fr. Kurian Kachappilly assumed the office. The faculty of DVK expresses the gratitude for the valuable service of Rev. Fr. Paulachan Kochappilly and his team and welcomes Rev. Fr. Kurian Kachappilly, the new President and his team for improvising a new perspective for DVK.

JUNE 2018

Inauguration of the Academic Year 2018-2019

Academic Year 2018-2019 commenced at DVK on Monday, 4th June with a concelebrated Solemn Divine Liturgy in the Dharmaram Chapel. Rev. Dr. Kurian Kachappilly, President presided over the Eucharistic Celebration. Rev. Fr. George Edayadiyil, Rector gave the homily. Rev. Fr. Jose Kizhakkekuttu, the Registrar welcomed the gathering at JBC Auditorium where Rev. Fr. Kurian Kachappilly addressed the gathering.

Inauguration of LCA 2018-2019

The LCA Association of the academic year 2018-2019 was inaugurated at DVK on 29th June. After the welcome note of Rev. Br. Thomas O. Carm., Rev. Fr. Martin Philip George CMI inaugurated the function. The gathering was blessed with the presence of Adv. Sr. Jessy Kurian of the Supreme Court of India as the speaker of the day. Rev. Fr. Kurian Kachappilly, the President of DVK, addressed the gathering.

JULY 2018

Paper Presentation: "Try to be Holy with Sandals On"

Rev. Fr. Joy Philip Kakkanattu expressed his reflections on the latest Apostolic Exhortation of Pope Francis, *Gaudate et Exsultate*, by presenting a paper entitled 'Try to be Holy with Sandals On' – Theological Reflection on *Gaudate et Exsultate* of Pope Francis. It was held at DVK Research Centre on 9th July.

Denha Endowment Lectures 2018-2019

The *Denha* Endowment Lectures of this academic year was conducted on 21st July at DVK Research Centre. The presentation was on the topic 'Syro-Malabar Church to All India: Prospects and Challenges'. The session was enlightened by Most Rev. Dr.

Raphael Thattil, Bishop of the Diocese of Shamshabad. A Concelebrated Solemn Divine Liturgy (*Raza*) was celebrated in Dharmaram Chapel which was presided by Most Rev. Dr. Raphael Thattil assisted by Prof. Dr. Thomas Kollamparampil CMI, Prof. Dr. Francis Thonippara and Dr. Tomy Kattampally.

Reception of His Eminence Cardinal Rainer Maria Woelki

After a Solemn Divine Liturgy at Dharmaram Chapel, His Eminence Cardinal Rainer Maria Woelki, the Archbishop of Cologne, visited DVK and addressed the gathering by 11.15 am on 25th July. Rev. Fr. Kurian Kachappilly, the President, welcomed the dignitaries and Rev. Fr. Jose Kizhakkekuttu, the Registrar expressed his gratitude representing the community. A memento was presented to the dignitaries by Rev. Fr. Rector. His Eminence was accompanied by two eminent persons in the field of theology, Dr. Rudolf Solzbacher and Mr. Nadim Ammann from Department of Universal Church and World Mission. Rev. Fr. Josy Thamarasseri, Provincial of Nirmal Province, Jagdalpur, also accompanied them.

AUGUST 2018

Mar Jonas Thaliath Endowment Lectures 2018-2019

Bishop Jonas Thaliath Endowment Lectures 2018-2019 on the '*Amoris Laetitia*: New Perspectives of Theology on Marriage and Family' was held on 1st and 2nd August. Prof. Dr. Thomas Knieps, Professor of Theological Ethics, Catholic University, Leuven, was the speaker.

Book Release

The book entitled 'Pope Francis and His Vision of the Church' by Rev. Fr. Kuncheria Pathil was released during the conclusion of Bishop Jonas Thaliath Endowment Lectures on 2nd August. Rev. Fr. Kurian Kachappilly, the President released the book by presenting the copy to Prof. Dr. Thomas Knieps.

Felicitation of Fr. Shaji Kochuthara

Rev. Fr. Shaji Kochuthara, the Dean of the Faculty of Theology, was elected to be the Co-chair of the Catholic Theological Ethics of the World Church (CTEWC) on 28th July. He was felicitated by Rev. Fr. Kurian Kachappilly, the President of DVK on 2nd August as we concluded Mar Jonas Thaliath Endowment Lectures.

CHRIST UNIVERSITY NEWS

Convocation

The Christ University Convocation for the class of 2018 was held between 19th May and 27th May 2018. Graduating students from across the diverse deaneries of the University were honored with degrees. 6524 students passed out from our great institution this year.

Golden Jubilee

The glorious 50 years of Christ University since its inception in 1969 was inaugurated on July 11 by releasing its own stamp. The Jubilee celebrations was kicked off on 14th July by the thanksgiving Holy Eucharist held at Dharmaram Chapel presided over by Mar Antony Kariyil CMI, the Bishop of Mandya. The Golden Jubilee address was given by Nobel Laureate Kailash Satyarthi. His Highness Yaduveer Krishnadatta Chamaraja Wadiyar, *Maharaja* of Mysore also was present during the celebration and offered his felicitations to the University. Fr. George Edayadiyil CMI gave the inaugural address and Mar Antony Kariyil CMI presided over the function.

The second phase of Jubilee inauguration began on 21st July. Prof. Anil D. Sahasrabudhe, Chairman of AICTE was the Chief Guest of the day. Shri Krishna Byre Gowda, an alumnus and Minister for Rural Development and Panchayat Raj was the Guest of Honor. Rev. Fr. Paul Achandy CMI, Prior General gave the Presidential Address. The event concluded with colorful cultural programme by the University students and lunch.

Christ Ranked the Best

In the latest India Today – MDRA survey, Christ University was ranked first as India's Best Private University and 8th among top 10 universities. Hearty congratulations to Fr. Thomas Chathamparampil CMI, the Vice Chancellor and all the fathers, staff members and the students for this prestigious moment.

ASVAS

CARDINAL OF COLOGNE VISITED ASVAS

Cardinal of Cologne, His Eminence Cardinal Rainer Maria Woelki visited ASVAS in the month of July 2018. It was a memorable moment for ASVAS. He interacted with the people and the team of ASVAS. Cardinal specially appreciated the initiative of Fr. John Marius CMI and the selfless service of the team for the

patients those who are suffering with cancer. He also visited other initiatives of Dharmaram.

PRIOR GENERAL'S VISIT AT ASVAS

Prior General Fr. Paul Achandy CMI visited ASVAS as part of the canonical visitation. Our congregation has given more importance to the social aspects, the charism of St. Chavara. Fr. Prior General addressed the society and invigorated the team to be more and more social conscious.

AMOUGH

Amough is an NGO in collaboration with DASS began in September, 2012 for the betterment of adult mentally challenged children. Here we could see that around 27 children are getting trained by six equipped trainees. *Amough* are committed to making the life of their children a little better and a lot more enjoyable always.

INVITATION
CHRIST UNIVERSITY, BANGALORE

Golden Jubilee Year

We are pleased to inform you that CHRIST (Deemed to be University) which started as Christ College in 1969 is celebrating 2018-19 as its Golden Jubilee year, marking its 50 years of contribution to Higher Education and society through education.

To commemorate this grand occasion, it is proposed to organize a REUNION of all the CMI Priests studied at CHRIST. The REUNION will be held on Thursday, 18 October 2018 at Kengeri Campus, Bangalore. The CMI fathers who studied at CHRIST are cordially invited to participate in this reunion.

You may kindly inform about your participation to Fr Benny Alumkalkarottu (09886555040, 07618798835)/ Fr Biju Kunnumpuram (09742704212). You can also send an email confirmation to frbenny@christuniversity.in

Yours fraternally,

Fr. Thomas Chathamparampil CMI
Vice Chancellor

Book Review

സന്തുഷ്ട വിവാഹജീവിതത്തിന് കൗൺസലിങ്

ഡോ. വർഗീസ് പുതുശ്ശേരി സി.എം.ഐ.

സാന്ത്വന പബ്ലിക്കേഷസ്, കൊച്ചി - 682 018

സാന്ത്വന ഇൻസ്റ്റിറ്റൂട്ട് ഓഫ് കൗൺസലിങ് & സൈക്കോതെറാപ്പി

കച്ചേരിപ്പടി, ചിറ്റൂർ റോഡ്, എറണാകുളം

വില: 100 രൂപ

ആഘോഷപ്രിയരായ മനുഷ്യർ വിശപ്പിനിള്ള വിഭവങ്ങൾ വെറുതെ കഴിക്കുകയല്ല; വിശിഷ്ട ഭോജ്യങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുകയാണ് മനുഷ്യരുടെ രീതി. ഇണതേടലിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇതുതന്നെയാണ്. മറ്റ് ജീവജാലങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി കേവലം ലൈംഗികസംതൃപ്തിക്കു വേണ്ടിയോ വംശോദ്ധാരണത്തിനുവേണ്ടിയോ ഉള്ള ഒരു പ്രക്രിയ എന്നതിനപ്പുറം വിവാഹത്തെ ജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാന കാര്യമായി കണാക്കാക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് വിവാഹം ഒരു ആഘോഷമോ അനുഷ്ഠാനമോ ഒക്കെയായി മാറുന്നതും കുടുംബജീവിതത്തിന് പരിപാവനത കല്പ്പിക്കപ്പെടുന്നതും. ഗോത്രവർഗങ്ങളിൽ മുതൽ സംസ്കാരത്തിന്റെ വിഭിന്ന ഭൂമികളിലെല്ലാം ഇത് പ്രകടമാണ്. എന്നാൽ സമൂഹം ആധുനികവത്കരിച്ചതോടെ വ്യക്തിബന്ധങ്ങളിലും സമൂഹബന്ധങ്ങളിലും മാറ്റം സംഭവിച്ചു തുടങ്ങി. ഇതിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങൾ കുടുംബബന്ധങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷമായി.

ഭൗതികജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച യാന്ത്രികത മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെയും സ്വാധീനിച്ചതോടെ വൈകാരികതക്കും മൂല്യങ്ങൾക്കും ഇടിവുസംഭവിച്ചു. വൈകാരികതയുടെയും മൂല്യസങ്കല്പനങ്ങളു

ടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുത്ത വിവാഹജീവിതത്തെയും കുടുംബബന്ധങ്ങളെയുമാണ് ഈ മാറ്റം ഏറ്റവും കൂടുതൽ ബാധിച്ചത്.

വിവാഹത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ വിവാഹമോചനം എന്നത് അതിശയോക്തിയാണെങ്കിലും നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ വിവാഹമോചനം ഇന്ന് സാർവ്വത്രികമായിരിക്കുന്നു. മുമ്പ് വളരെ വിരളമായിരുന്ന ഏറെ പ്രയാസമുള്ള ഒന്നായിരുന്നു വിവാഹമോചനമെങ്കിൽ ഇന്നത് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും സംഭവിക്കാവുന്ന ക്ഷിപ്രയാസമുള്ള ഒന്നായിമാറിയിരിക്കുന്നു. വിവാഹമോചനത്തിന്റെ ഉയർന്നനിരക്ക് വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ലക്ഷണമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. താത്ത്വികമായി ഇതു ശരിയാണെങ്കിലും വ്യക്തിജീവിതത്തിലും കുടുംബജീവിതത്തിലും ഇത് എത്രമാത്രം ഗുണപരമാണ് എന്നകാര്യം പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. വിവാഹത്തിന്റെ സ്വൈര്യക്കേടുകളിൽ നിന്ന് വിമോചിതരാവുന്ന ദമ്പതിമാർ സമ്പൂർണമായും സന്തുഷ്ടരല്ല എന്നതാണ് സത്യം. പ്രശ്നങ്ങൾ ഒരുതരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുതരത്തിൽ അവരെ പിന്തുടരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അപ്പോൾ വിവാഹമോചനം ഒരവസാനവാക്കല്ല എന്നുവരുന്നു. ഇതിന് എന്താണൊരു പോംവഴി. **സന്തുഷ്ട വിവാഹജീവിതത്തിന് കൗൺസലിങ്** എന്ന പുസ്തകം ചർച്ചചെയ്യുന്നത് ഈ വിഷയമാണ്. വിവാഹം എന്നത് രണ്ടുവ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള വാഗ്ദാനമാണ്. ഇനിയങ്ങോട്ട് ഒരുമിച്ച് സഞ്ചരിക്കാം എന്ന് തീരുമാനിക്കപ്പെടുകയാണ്. മുന്നോട്ടുള്ള വഴികൾ എപ്പോഴും പൂക്കൾ നിറഞ്ഞവയാവണമെന്നില്ല. പരവതാനി വിരിക്കപ്പെട്ടവയാവണമെന്നില്ല. കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ കാനനപാതകളാവും അധികവും. അതിനെ വെല്ലുവിളിയായി ഏറ്റെടുക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അതിനുള്ള ഊർജ്ജവും ആത്മവിശ്വാസവും സ്നേഹത്തിലും പരസ്പരധാരണയിലുമാണ് ഉള്ളടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഡോ. വർഗീസ് പുതുശ്ശേരിയുടെ പുസ്തകം അതാണ് നമ്മോടു പറയുന്നത്. ഇതെങ്ങനെ സാധ്യമാക്കാം? വിവാഹജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്കും വിവാഹജീവിതത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നവർക്കും അതറിയാൻ താല്പര്യമുണ്ടാകും. അതിനുള്ള ഒറ്റമൂലി ഇതുമാത്രമാണ്; എന്താണ് വിവാഹം എന്നറിയുക. **സന്തുഷ്ട വിവാഹജീവിതത്തിന് കൗൺസലിങ്**

എന്ന പുസ്തകം ചർച്ചചെയ്യുന്നത് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളാണ്. എന്താണ് വിവാഹം? വിവാഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം? വിവാഹം എന്ന പദ്ധതി തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ആറ് അധ്യായങ്ങളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ളത്. വിവാഹജീവിതം നയിക്കുന്നവർക്ക് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ മൂല്യവിചാരം നടത്താനും വിവാഹജീവിതത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നവർക്ക് വ്യക്തമായ ഒരു പദ്ധതി ഉണ്ടാക്കാനും ഈ പുസ്തകം ഒരു പരിധിവരെ സഹായിക്കാം. സാന്ത്വന പബ്ലിക്കേഷൻസിന്റെ കൗൺസലിങ് പുസ്തകപരമ്പരയിലെ 18 -ാമത്തെ പുസ്തകമാണിത്. വിവാഹിതർക്കും വിവാഹം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും ഇതൊരു കൈപുസ്തകമാവും എന്ന് പ്രത്യാശിക്കാം.

ഡോ. പി.എസ്. ജ്യോതിലക്ഷ്മി

കർമ്മലയിലെ സൗഗന്ധികങ്ങൾ

Bro. Raju Ekka CMI
(1990-2018)

With deep sense of sorrow, we inform you of the sad and unexpected demise of Bro. Raju Ekka CMI of Nirmal province Jagdalpur. He died on 8 January 2018 at Nirmal Ashram Thellakom and the burial was done on 12 January 2018 in St. Pius Monastery Church Amanakara in the presence of many priests and religious along with his family members who came from Ambikapur.

Raju's death is an especially tragic one, in several regards. Death came to him at an early age of 27. Death came to him unwarranted. Death came as his wish, but at a time when he was trying desperately to think clearly about his life, but he could not. All mourn the death of Raju as a beloved family member, zealous seminarian, friendly classmate etc. Bro. Raju was, in many ways, an example to follow. In the manner of his death, he must not be our example, but in his life and faith, we can learn much from him. Bro. Raju Ekka was born on 5 March 1990 in Mudapara village of Gutiapara Catholic Parish, in the diocese of Ambikapur in Chhattisgarh as the youngest of the three children in the family. His father Hira Sai Ekka died, as he was a child and the mother

Mrs. Maniyaro Ekka took care of him and educated him. He joined the seminary in the year 2010. After his early seminary training he had his novitiate at Anudhavana, Mancherial and his first profession was on 8 December 2015. After completing his philosophical studies at Darsana, Wardha, he joined K. E College Mannanam for his graduation.

Bro. Raju Ekka was a simple, jovial seminarian, who was very much committed and dedicated to his call. However, he maintained a calm and serene nature sometimes keeping himself aloof from the crowd. He silently fulfilled his entrusted works and responsibilities and was very prompt in his duties even at the final hours of his life.

"Nothing can separate us from the love of God." (Rom8:38-39)This text is very significant in the life of Bro. Raju because in it Paul is listing all the possible things that could separate us from God's love. He lists a series of extreme opposites: height or depth, length or breadth, things present or things to come. In that context, he mentions "neither death nor life."

By life he means all the various experiences of life-no matter how difficult our circumstances, how discouraging our defeats, how frustrating our days may be-nothing in this life can separate us from the love of God. If you know Jesus, you are secure in your position, no matter what happens to you in this life. At this juncture of sorrow what gives trust and hope is the words of St. Paul, "For if we die with Him, we shall also live with Him (2Tim 2: 11). With this hope let us recommend Bro. Raju Ekka into the Hands of the Divine and ***fulfil suffrages for him according to the D. 58b of our constitution***.

Fr. Josey Thamarassery CMI
Provincial

ഫാ. സിറിയക് കിഴക്കേടത്ത് സി.എം.ഐ.

(1934–2018)

സി.എം.ഐ. സന്യാസസഭയുടെ, മൂവാറ്റുപുഴ കാർമ്മൽ പ്രവശ്യാംഗമായ ബഹു. സിറിയക് കിഴക്കേടത്തച്ചൻ കോതമംഗലം രൂപതയിലെ ആയവന ഇടവകയിൽ കിഴക്കേടത്ത് വർക്കി- അന്ന ദമ്പതികളുടെ ആറുമക്കളിൽ ഏക മകനായി 1934 മാർച്ച് 19-ാം തിയതി ജനിച്ചു.

വാഴക്കുളം ഇൻഫന്റ് ജീസസ് സ്കൂളിൽ ഹൈസ്കൂൾ പഠനത്തിനുശേഷം 1955 ൽ സി.എം.ഐ സഭയിൽ ചേർന്ന് പഠനം ആരംഭിച്ചു. കറുകുറ്റിയിൽ നവസന്യാസ പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കിയ അദ്ദേഹം 1958 മെയ് 16-ാം തിയതി ആദ്യവ്രതാനുഷ്ഠാനം നടത്തി. പിന്നീട് സി.എം.ഐ സഭയുടെ പൊതുവൈദിക പരിശീലനകേന്ദ്രമായ ബാംഗ്ലൂർ ധർമ്മാരാം കോളേജിൽ നിന്ന് ഫിലോസഫി, തിയോളജി പഠനങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി. കർണ്ണാടക ധാർവാൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും പൊളിറ്റിക്സിൽ ബിരുദവും ബിരുദാനന്തര ബിരുദവും കരസ്ഥമാക്കിയ സിറിയക് അച്ചൻ 1964 മെയ് 17ാം തിയതി വൈദിക പട്ടം സ്വീകരിച്ചു. അറിവും പാണ്ഡിത്യവും നിറഞ്ഞ അദ്ധ്യാപകനായും സ്നേഹവും കരുണ്യവും നിറഞ്ഞ അജപാലകനായും അദ്ദേഹം തന്റെ ശുശ്രൂഷ മേഖലകൾ വിപുലപ്പെടുത്തി. അധിക കാലവും സെമിനാരിക്കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആണ് അദ്ദേഹം ചിലവഴിച്ചത്. ആലുവ മണപ്പുറം ആശ്രമങ്ങളായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാല ശുശ്രൂഷ മേഖലകൾ.

പിന്നീട് താന്നിപ്പുഴ. തൃപ്പൂണിത്തുറ, കല്ലൂർക്കാട് എന്നീ ഇടവകകളുടെ അസി. വികാരിയായും സേവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തുടർന്ന് പുറപ്പുഴ, പോത്താനിക്കാട് ഇടവകകളുടെ വികാരിയായി സേവനം ചെയ്തു. വാഴക്കുഴം യുവരാജസ് കോളേജ് അദ്ധ്യാപകനായും പ്രിൻസിപ്പളായും പിന്നീട് തൊടുപുഴ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവറിലും പ്രിൻസിപ്പളായും ജോലി ചെയ്തു. കൂടാതെ വഴിത്തല, വാഴക്കുളം, കോതമംഗലം, ഭൂതത്താൻകെട്ട്, നേര്യമംഗലം തുടങ്ങിയ ആശ്രമങ്ങളിലും തന്റെ സേവനം കാഴ്ച്ചവെച്ചു. 1988 മുതൽ 2002 വരെ അമേരിക്കയിലെ അലക്സാഡ്രിയ രൂപതയിലെ ഇമ്മാക്കുലേറ്റ് കൺസപ്ഷൻ ഇടവകയിൽ വികാരിയായിരുന്നു.

2002 മുതൽ 2007 വരെ അദ്ദേഹം മൂവാറ്റുപുഴ കാർമ്മൽ പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസ് അംഗമായിരുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംഭാവനയായ ഈശോമിശിഹായുടെ സുവിശേഷം എന്ന ഗ്രന്ഥം രചിച്ചത്.2007 മുതൽ വാഴക്കുളം ആശ്രമാംഗമായിരുന്നു.ആരേഗ്യം അനുവദിച്ചിരുന്നിടത്തോളം കാലം അദ്ദേഹം കൃഷി കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നു. ഏതാണ്ട് രണ്ട് വർഷമായി അദ്ദേഹം വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുകയായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ ആറു മാസമായി ബ. സിറിയക് അച്ചനെ കൂടുതൽ സൗകര്യാർത്ഥം മൂവാറ്റുപുഴ പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസിനോട് ചേർന്ന് പണികഴിപ്പിച്ച വൈദികമന്ദിരമായ മരിയ ഭവനിലേക്ക് മാറ്റിത്താമസിപ്പിച്ചിരുന്നു.

2018 ഫെബ്രുവരി 22-ാം തീയതി വ്യാഴാഴ്ച്ച വൈകീട്ട് 7.30 ന് ബഹു. സിറിയക് അച്ചന്റെ ആത്മാവ് കർത്താവിൽ നിദ്രപ്രാപിച്ചു. മൃതശരീരം 24-ാം തീയതി ശനിയാഴ്ച്ച രാവിലെ 8.00 മണിക്ക് വാഴക്കുളം ആശ്രമദേവാലയത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. മൃതസംസ്കാര ശുശ്രൂഷകൾ ഉച്ചകഴിഞ്ഞ് 2.30 ന് മൂവാറ്റുപുഴ കാർമ്മൽ പ്രൊവിൻസ് പെ. ബഹു. പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഫാ. പോൾ പാറക്കാട്ടേലിന്റെ മുഖ്യ കാർമ്മികത്വത്തിൽ നടന്നു. സി.എം.ഐ. സഭയുടെ ജനറൽ കൗൺസിലർ ബഹു. ആന്റണി ഇളംതോട്ടത്തിൽ അച്ചൻ, പ്രയോർ ഫാ. ജോർജ്ജ് തടത്തിൽ, ഫാ. പോൾ കടാംകുളം, ഫാ. ചാക്കോ പാലിയത്ത്, ഫാ. മാത്യു ഇല്ലിമൂട്ടിൽ, സതീർത്ഥ്യനായ ഫാ. മാത്യു

പൂനാട്ട്, ആയവന വികാരി. ഫാ. ജോസ് മോനിപ്പിള്ളി, ഫാ. ജോസഫ് കുളക്കാട്ട് എന്നിവർ സഹകാർമ്മികരായിരുന്നു. ബഹു. സിജൻ ഊന്നുകല്ലേലച്ചൻ ബ. സിറിയക് അച്ചനെ അനുസ്മരിച്ച് വചന സന്ദേശം നൽകി. അന്തിമ ഉപചാരം അർപ്പിക്കുവാൻ ധാരാളം വൈദി കരും സന്യസ്തരും ദൈവജനവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ബഹു. സിറിയക് കിഴക്കേടത്തച്ചനു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കു കയും സഭാ നിയമപ്രകാരമുള്ള ആത്മീയ ശുശ്രൂഷകൾ അദ്ദേഹ ത്തിനു വേണ്ടി നടത്തുകയും ചെയ്യണമെന്ന് പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പി ക്കുന്നു.

ഫാ. ജോർജ്ജ് തടത്തിൽ സി.എം.ഐ.
പ്രയോർ, കർമ്മല ആശ്രമം, വാഴക്കുളം

ഫാദർ ജോസഫ് മുട്ടത്ത് സി.എം.ഐ
(1935–2018)

മുട്ടത്ത് കല്ലുകളം വർക്കിയുടെയും മേരിയുടെയും മകനായി 1935–ൽ ജോസഫച്ചൻ ജനിച്ചു. ചെത്തിപ്പുഴ തിരുഹൃദയ ആശ്രമ ദേവാലയ ത്തിൽ വച്ച് അഭിവന്ദ്യ ജയിംസ് കാളാശ്ശേരി പിതാവിൽ നിന്ന് മാമ്മോ ദീസയും സ്ഥൈര്യലേപനവും സ്വീകരിച്ചു. ചങ്ങനാശ്ശേരിഎസ്.ബി. ഹൈസ്കൂളിൽ നിന്ന് ഇന്റർ മീഡിയറ്റ് പഠനവും പൂർത്തിയാക്കി. 1956 ജൂൺ ഒന്നാം തിയതി ചെത്തിപ്പുഴ സെമിനാരിയിൽ ചേർന്ന് വൈദിക പഠനം ആരംഭിച്ചു. തുടർന്ന് നൊവിഷ്യേറ്റ് പഠനവും പൂർത്തിയാക്കി. 1962 ആഗസ്റ്റ് 15 ന് നിത്യവൃതവും 1964– ൽ ബോംബെ യിൽ വച്ചു നടന്ന ദിവ്യകാരുണ്യ കോൺഗ്രസിൽ വച്ച് തിരുപ്പട്ടവും സ്വീകരിച്ചു.

വൈദീകനായതിനുശേഷമുള്ള ആദ്യത്തെ എട്ടുവർഷക്കാലം പാല സെന്റ് വിൻസെന്റ് ബോർഡിങ്ങ് റെക്ടറായും മാന്നാനം സെന്റ് അലോഷ്യസ് ബോർഡിങ്ങ് റെക്ടറായും സ്തുത്യർഹമായ സേവനം ചെയ്തു. തുടർന്ന് മാന്നാനം സെന്റ് ജോസഫ് പ്രസ്സി ന്റെയും ബുക്സ്റ്റാളിന്റെയും ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുത്തു. ബഹു. ജോസഫച്ചന്റെ കഠിനാധ്വാനവും അർപ്പണമനോഭാവവും പ്രസ്സി ന്റെയും ബുക്സ്റ്റാളിന്റെയും എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും വിജയ ത്തിലേയ്ക്ക് നയിച്ചു. പ്രസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വളരെ കാര്യക്ഷ മമായി മുന്നോട്ടുകൊണ്ടു പോയതോടൊപ്പം കർമ്മലകുസുമത്തിന്റെ മുഖ്യപത്രാധിപരായും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചു.

വികാർ പ്രൊവിൻഷ്യൽ കൗൺസിലർ, എടത്വ സെന്റ് ജോർജ്ജ് പള്ളി അസി. വികാരി, മന്നാനം പ്രിയോർ, ചെത്തിപ്പുഴ പ്രിയോർ, നാലുകോടി സെന്റ് റീത്താസ് ആശുപത്രി ഡയറക്ടർ എന്നിവയെല്ലാം ബഹു. ജോസഫച്ചന്റെ കർമ്മമണ്ഡലങ്ങളായിരുന്നു. ചെത്തിപ്പുഴ ആശ്രമാധിപനായിരുന്ന അവരത്തിലാണ് അദ്ദേഹം പ്ലാസിഡ് വിദ്യാവിഹാർ സ്കൂളിന് തുടക്കം കുറിച്ചത്. പ്രൊവിൻഷ്യൽ കൗൺസിലർ ആയിരുന്നപ്പോൾ, പ്രായമായ അച്ചൻമാർക്ക് താമസിക്കാൻ ഒരു വൈദികമന്ദിരം വേണമെന്ന ആശയം അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുവന്നു. അമേരിക്കയിൽ അജപാലന ശുശ്രൂഷ നടത്തിയ വേളയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധങ്ങൾ ഉപകാരപ്പെടുത്തി വൈദിക മന്ദിരത്തിന്റെ ആരംഭപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ പണം കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായാണ് ചെത്തുപ്പുഴ ആശ്രമത്തോട് ചേർന്ന് സാൻജോ ഭവൻ എന്ന പേരിൽ ഒരു വൈദിക മന്ദിരം നിർമ്മിച്ചത്. അമേരിക്കയിൽ നിന്ന് തിരിച്ചെത്തിയ ബഹു. ജോസഫച്ചൻ നാലുകോടി സെന്റ് റീത്താസ് ആശുപത്രിയുടെ റെക്ടറായി ചുമതലയേറ്റു. ഇക്കാലയളവിൽ ആശുപത്രിയുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും വളരെ മികച്ച രീതിയിൽതന്നെ മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോകുവാൻ അച്ചന് സാധിച്ചു. ആശുപത്രി ഡയറക്ടറായിരിക്കെ രോഗബാധിതനായതിനെ തുടർന്ന് വിശ്രമത്തിനായി അദ്ദേഹത്തെ സാൻജോ ഭവനിൽ അംഗമായി ചേർത്തു.

2018 ഫെബ്രുവരി 26ന് ചെത്തിപ്പുഴ ആശുപത്രിയിൽ വച്ച് അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞു. സംസ്കാരശുശ്രൂഷകൾ മാർച്ച് ഒന്നാം തിയതി നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചതിനാൽ ഭൗതീകദേഹം ചെത്തിപ്പുഴ സെന്റ് തോമസ് ആശുപത്രിയുടെ മോർച്ചറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചു.

ബഹു. ജോസഫച്ചന്റെ മൃതദേഹം മാർച്ച് ഒന്നാം തിയതി രാവിലെ സാൻജോ ഭവനിൽ കൊണ്ടുവന്ന് സംസ്കാരശുശ്രൂഷയുടെ ഒന്നാം ഭാഗം നടത്തി. നിരവധിപേർ സാൻജോ ഭവനിലെത്തി അന്തിമോപചാരം അർപ്പിച്ചു. ഉച്ചകഴിഞ്ഞ്, ഭൗതികദേഹം പ്രദിക്ഷിണമായി ചെത്തിപ്പുഴ തിരുഹൃദയ ആശ്രമദേവാലയത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. തുടർന്ന് സംസ്കാരശുശ്രൂഷയുടെ രണ്ടാംഭാഗം നടത്തി. അഭിവന്ദ്യ

മാർ ജോസഫ് പൗവത്തിൽ പിതാവും മാർ തോമസ് തറയിൽ പിതാവും ദേവാലയത്തിൽ എത്തി ജോസഫച്ചനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു. രണ്ട് മണിക്ക് വി. കുർബാനയോടുകൂടി സംസ്കാര ശുശ്രൂഷകളുടെ മൂന്നാം ഭാഗം ആരംഭിച്ചു. സി.എം.ഐ. സഭയുടെ പ്രിയോർ ജനറാൾ ബഹു. പോൾ ആച്ചാണ്ടി അച്ചൻ വി. കുർബാനയ്ക്ക് മുഖ്യ കാർമ്മികത്വം വഹിച്ചു. തിരുവനന്തപുരം പ്രവശ്യാ ശ്രേഷ്ഠൻ ബഹു. സെബാസ്റ്റ്യൻ ചാമത്തറ അച്ചൻ, വികാർ പ്രൊവിൻഷ്യൽ ബഹു. സോണി പാലാത്ര അച്ചൻ, ബഹു. സോണി മുണ്ടുനടക്കൽ അച്ചൻ തുടങ്ങിയവർ സഹകാർമ്മികരായിരുന്നു. ഉത്തമസന്യാസവര്യനായി ജീവിച്ച് സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനും ജോസഫച്ചൻ നല്കിയ എല്ലാ നന്മകളെയും അനുസ്മരിച്ച് ബഹു. തോമസ് കല്ലുകുളം അച്ചൻ വചന സന്ദേശം നല്കി.

വി. കുർബാനയ്ക്ക്ശേഷം നടന്ന പ്രാർത്ഥനാശുശ്രൂഷകൾക്കും നഗരികാണിക്കലിനും ചങ്ങനാശ്ശേരി അതിരൂപതാ മെത്രാപ്പൊലീത്താ അഭിവന്ദ്യ മാർ ജോസഫ് പെരുന്തോട്ടം പിതാവ് നേതൃത്വം നല്കി. സി.എം.ഐ. സഭാഗങ്ങൾ, വൈദികർ, സമർപ്പിതർ, സിസ്റ്റേഴ്സ്, ബന്ധുജനങ്ങൾ, സുഹൃത്തുക്കൾ തുടങ്ങി ഒരു വലിയജനാവലി സംസ്കാരശുശ്രൂഷയിൽ ആദ്യന്തം പങ്കെടുത്തു.

ബഹു. ജോസഫ് അച്ചനെ നമ്മുക്ക് നല്കിയ ദൈവത്തിന് നന്ദിപറയുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മശാന്തിക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യാം. നമ്മുടെ സഭാ നിയമപ്രകാരമുള്ള ദിവ്യബലിയും പ്രാർത്ഥനകളും നടത്തണമെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

05.06.2018 *ഫാ.തോമസ് തെക്കേത്തലയ്ക്കൽ സി.എം.ഐ.*
പ്രിഫെക്ട്, സാൻജോ ഭവൻ, ചെത്തിപ്പുഴ

Rev. Fr Joy Joseph Kalaparambath CMI
(1945-2018)

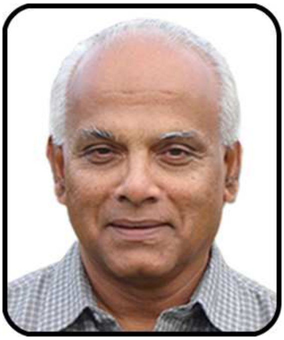

Birth date : 03.02.1945 Ordination : 23.04.1972
First Vows: 16.05.1964 Death : 21.06.2018

"Precious in the eyes of the Lord when his loved one dies"(Psalm 116: 15).

Rev. Fr. Joy Kalaparambath CMI, a member of the CMI Devamatha Province, Thrissur slept in the Lord on 21 June 2018 at Amala Hospital, Thrissur and was laid to eternal rest at St. Teresa's Monastery, Ampazhakkad on 24 June 2018. The funeral ceremony commenced at 2.30 pm with Holy Mass. Mar Pauly Kannookadan, the Bishop of Irinjalakuda Diocese was the main celebrant. CMI Vicar General, Rev. Fr Varghese Vithayathil and Devamatha Vicar Provincial Rev. Fr Davis Panakkal were the co-celebrants. The funeral message was given by Rev. Fr. Johny Thachuparamban, Regional Superior of Kenya.

Rev. Fr. Joy Kalaparambath was born on 3 February 1945 at Mala as the eldest son of Kalaparambath Kochappu and Thressia. He has three brothers and five sisters. He made his First Profession in 1964 at Ampazhakkad and was ordained on 23 April 1972. He did his post-ordination ministry at Pullur Monastery.

The life of Fr. Joy Kalaparambath CMI proved to be extremely beautiful and inspiring. He lived 73 years; 46 years as priest; of which 44 years as missionary bearing witness to the command of Jesus to proclaim the Good News to the whole creation (Mk 16:15); and he lived 33 years of beautiful and unparalleled missionary life in Kenya. All these years, he lived 'doing good to others' (Acts 10:38).

Fr. Joy was an exemplary priest who found God in all his people; for him everything and everybody on earth 'burned with the fire' of God's loving presence. His pastoral commitment was beyond compare. He used to tell that he always loved administering his priestly ministries. It gave him happiness and joy than anything else. He always wanted to be with his people. He loved them; of course, they loved him more. It was his commitment to the pastoral needs of the people that made him remain in remote parishes so as to lead a simple life being available to everyone in need; to help them, to educate them, to pray for them, to eat and dance with them, to listen to them, and so on. Indeed, everyone approached him without any fear.

Fr. Joy was a saint-next-door; not a plastic statue of a saint but a real person who found time not only for prayer but also for each and every human person, to speak with them and to show loving care for others in the simplest gestures. Fr. Joy was a person of deep humility and gentleness, always smiling and graceful with an incomparable sense of humour. Never did he offend anyone nor had he any interest in quarrelling. He did not live an extraordinary life but an ordinary and simple one concerned with the little things of daily life, fulfilling each day's responsibilities and commitments without any complaint.

He was a man of God and it was exemplified during the last two years of his life in Amala Hospital in India. He had a strong faith

in God that God would take care of him and that was reflected all through his life, especially during his last days. He walked 'joyfully' toward spiritual maturity in Christ even while confronting his death. He himself asked for the Anointing of the Sick and made his confession to welcome the 'sister death'. He made a complete self-surrender to God, indeed a loving surrender; faced the cancer courageously with his characteristic smile. When he understood that his life on earth was drawing to a ' close, he had no complaint, and contentedly plunged into deep contemplation and recollection as if he wanted a spiritual rebirth in order to welcome death happily in terms of St Paul who said, "to me, to live is Christ and to die is gain" (Phil. 1: 21).

In short, Fr. Joy was a man of God and His people. His simplicity, gentleness, humility, and nobility will ever impart inspiration to many of us in our endeavours to live our Christian vocation. He was truly good news to all of us reminding us of 'the joy of the Gospel'. The Psalmist says, "Precious in the eyes of the Lord when his loved one dies", and Fr. Joy is indeed precious and special to all of us in the CMI Congregation in general and to the Devamatha Province, Thrissur in particular. May Fr. Joy through his mediation for us before the Heavenly Throne strengthen us all to bear witness to Jesus and His Word and thereby enable us to experience The Joy of the Gospel'.

Let us pray for him by offering the suffrages for the dead in the tenor of our Directory No. 58(b).

Thrissur *Fr Paulson Paliakkara CMI*
20-07-2018 *Prefect, Devamatha Provincial House, Thrissur*

Rev. Fr. Jose Varghese Chereath CMI
A Zealous Pioneer Missionary
(1938-2018)

Fr. Jose Varghese Chereath CMI (80), the member of St Paul Province, Bhopal, was called to Eternal Rest on 21 June 2018 in the presence of fathers of Sagar Bhavan and his family members at Amala Institute of Medical Sciences. His funeral was held at Sagar Bhavan, Thrissur on 25 June 2018.

Fr. Jose Varghese was born on 05, July 1938 at Marathakara, Thrissur. His family was blessed with two Priests and two Religious Sisters. He was ordained priest at Dharmaram, Bangalore on 17 May 1968 and celebrated his First Holy Mass in Mary Immaculate Church, Marathakara on 18 May 1968. His first appointment was to be the Assistant Vicar at St. Theresa's Monastery church, Ampazhakad. Later he was sent to Sagar mission in 1971 and workedwholeheartedly for the development of Sagar Mission. His zeal and commitment for the mission and the love for the poor and underprivileged were highly admirable. He has pioneered many mission stations in Sagar Diocese and St. Paul Province, Bhopal. His first responsibility in Sagar mission was to be the Priest in-charge at Ashoknagar and then he was elected Mission Councillor. He had been the Superior of Christ Home, Guna and

he took steps to purchase the land and construct the School building. Later he was appointed the Priest in-charge and Chaplain at Khurai. In 1985 he was sent to USA for pursuing his higher studies together with the pastoral ministry. He took MA in Counselling and a PG diploma in Family and marriage counselling and served as professional hospital chaplain in USA for couple of years. Later he offered his services at Kalyan Diocese as its Marital Counsellor.

Coming back to Madhya Pradesh he started his pioneering work to establish new mission stations of St Paul Province. Later in 1993 he was elected the councillor for Education and worked for the development of the Province. He was appointed the Director of Saccidananda Ashram, Narasinghpur and during his tenure he offered praiseworthy contributions. Fr. Jose was the founding superior of Chavara Bhavan, Khairi where he had purchased the land and established Chavara VicJyapeeth School. Though many years passed, the people of Ashoknagar, Guna, Narasingpur and Khurai remember him so dearly in their hearts because he could imprint in them an image of a good friend and a true guide. He was a caring, compassionate and affectionate person for the ordinary people.

At the age of sixty four, in the year 2003, his great zeal for mission made him to opt for the South Africa Mission, It shows his generous commitment for the global mission, his deep faith in Jesus and the love for the poor. He sincerely loved the people of South Africa and even he worked couple of years more, after his official retirement. Fr. Jose came back to India in 2016 and was ascribed to Sagar Bhavan, Thrissur. His charming presence always made the community very lively and happy. He was active in bringing the creative suggestions and making realistic plans focusing the needs of the time. He prepared himself spiritually

to make his Sacerdotal Golden Jubilee celebration a memorable thanksgiving event. He did not avoid any of the invitation to celebrate his jubilee, thinking that it might be an occasion to bring more happiness and joy to others.

Three weeks after the jubilee celebrations, he felt difficulty to swallow food, and felt uneasiness in the abdomen. Conventional clinical examination and investigations suggested no serious illness except thyroid dysfunctions to which the treatment was started immediately. One month long treatment did not bring any expected result. At Amala Hospital he underwent the PFT scan and it revealed serious pathology and a confirmed cancer in Oesophagus extending to the stomach. He underwent chemotherapy and later radiation which did not bring any desired effect and later the Doctors advised for palliative care. Day after day, his health started deteriorating and resulted in great weight-loss, poor body movements and difficulty to take food orally. In the last week of May, he was hospitalised and he remained there until his last breath on 21 June. Towards the end of his life, he enjoyed listening to the Bible reading and praying Rosary actively with his family members, Fr Jacob Chereath his brother, and with the fathers from Bhopal province. On 21 June, being comforted by a grand prayerful farewell in the midst of his beloved CMI confreres and family members, Fr Jose received the last sacraments and breathed his last at 11.20 pm.

On the funeral day, his body was taken to his parish at Marathakara and a big crowd of parishioners paid their respect and love to him. A big multitude of clergy, religious and lay-people had assembled at Sagar Bhavan for the funeral service which was officiated by Mar Andrews Thazhath, Archbishop of Thrissur, Bps. Tony Neelankavil and Pastor Neeiankavil. CM! Vicar General Rev. Fr. Varghese Vithayathil and Vicar Provincial

of St. Paul Province, Bhopal, Rev. Fr. Paulson Muthupeedika, were present all throughout the function. May the soul of Fr. Jose rest in peace.

Let us thank God for the gift of Fr. Jose Varghese Chereath and all the contributions and services he had rendered to the CMI Congregation and the Church at large. May the risen Lord grant him the everlasting joy and peace in his Kingdom. Let us pray for him offering the suffrages for the dead in the tenor of our Directory No. 58b.

Fr. John Vazhapilly CMI
Superior, Sagar Bhavan, Thrissur

റവ. ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ വെങ്ങാലൂർ സി.എം.ഐ.
(1938–2018)

സി.എം.ഐ. സഭയുടെ സെന്റ് ജോസഫ് പൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസ് അംഗമായിരുന്ന ബഹു. സെബാസ്റ്റ്യൻ വെങ്ങാലൂർ അച്ചൻ (80) 2018 ജൂൺ 27–ാം തീയതി രാജഗിരി ഹോസ്പിറ്റലിൽ വച്ച് കർത്താവിൽ നിര്യതനായി. താമസിയാതെ മൃതദേഹം കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി മേരി ക്വീൻസ് ആശുപത്രിയിലേക്കു മാറ്റി.

പാലാ രൂപതയിലെ കരിമ്പാനി ഇടവകയിൽ പരേതരായ തോമസ് – മറിയാമ്മ ദമ്പതികളുടെ എട്ടു മക്കളിൽ ഏഴാമനായി ബഹു. വെങ്ങാലൂരച്ചൻ 1938 സെപ്തംബർ 11–ാം തീയതി ജനിച്ചു. ഏറ്റം ഇളയ സഹോദരി സിസ്റ്റർ എലിസേവൂസ് എഫ്.സി.സി. (മേരി) മാത്രമേ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളു. പരേതരായ ഫിലിപ്പ്, ജോസഫ് മാത്യു, ഏലിക്കുട്ടി, ത്രേസ്യാമ്മ, തോമസ്, എന്നിവരാണ് മറ്റ് സഹോദരങ്ങൾ.

പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം മണലുങ്കൽ സെന്റ് അലോഷ്യസ് ഹൈസ്ക്കൂളിൽ നടത്തി. 1956 സെപ്തംബർ 04–ാം തീയതി സി.എം.ഐ. സഭയിൽ ചേർന്നു. യോഗാർത്ഥി പരിശീലനം മാന്നാനത്തും മുത്തോലിയിലുമായിരുന്നു. നൊവിഷ്യേറ്റ് ചെത്തിപ്പുഴ തിരുഹൃദയ ആശ്രമത്തിലായിരുന്നു. 1959 മെയ് 16–ാം തീയതി ആദ്യവ്രതവും, 1962 മെയ് 16 ന് നിത്യവ്രതവും സമർപ്പിച്ചു, 1969 ഏപ്രിൽ 20–ാം തീയതി പൗരോഹിത്യവും സ്വീകരിച്ചു.

ബഹു. സെബാസ്റ്റ്യൻ വെങ്ങാലൂർ അച്ചൻ കോട്ടയം പൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസ്, പുതുപ്പള്ളി, അറക്കുളം, കപ്പാട്ട്, എന്നിവടങ്ങളിൽ ആശ്രമാംഗമായി ജീവിക്കുകയും പൂഞ്ഞാർ, മുത്തോലി, പുതുപ്പള്ളി ആശ്രമങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠനായും, ബാംഗ്ലൂർ ധർമ്മാരം പ്രസ്സ് മാനേജർ, ദൈവശാസ്ത്ര വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മാസ്റ്റർ സെന്റ് ജോസഫ് പൊവിൻഷ്യൽ കൗൺസിലർ, ബാംഗ്ലൂർ ആനപ്പാളയം പള്ളിവികാരി, കെ.സി.എസ്സ്.എൽ. ജനറൽ ഡയറക്ടർ, ഡി.സി.എൽ. കൊച്ചേട്ടൻ എന്നീ നിലകളിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. വൃക്ക സംബന്ധമായ അസുഖത്തെത്തുടർന്ന് ഏകദേശം ഒരുവർഷക്കാലമായി അദ്ദേഹം കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി പ്രാശാന്ത്ഭവനിൽ വിശ്രമജീവിതം നയിക്കുകയായിരുന്നു. മലയാള ഭാഷയിൽ 72ഓളം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവാണ് ബഹു. സെബാസ്റ്റ്യൻനച്ചൻ.

മൃതദേഹം ജൂൺ 30, ശനിയാഴ്ച രാവിലെ 8.30ന് കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി പ്രാശാന്ത് ഭവൻ ചാപ്പലിലേക്കുകൊണ്ടുവരികയും മൃതസംസ്കാര ശുശ്രൂഷകളുടെ ഒന്നാംഭാഗം കാഞ്ഞിരപ്പള്ളി രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ മാർ മാത്യു അറയ്ക്കൽ പിതാവിന്റ കാർമ്മികത്വത്തിൽ നടത്തുകയും ചെയ്തു. മൃതദേഹം മുത്തോലി സെന്റ് ജോൺസ്ആശ്രമത്തിലേക്ക് 10 മണിയോടുകൂടി കൊണ്ടുവന്നു. നിരവധി വൈദികരും സിസ്റ്റേഴ്സും ബന്ധുമിത്രാദികളും അന്തിമോപചാരം അർപ്പിക്കാനെത്തി. അഭിവന്ദ്യ മാർ ജോസഫ് പെരുന്തോട്ടം, മാർ ജോസഫ് പള്ളിക്കാപറമ്പിൽ, മാർ ജേക്കബ് മുരിക്കൻ എന്നിവരും അന്തിമോപചാരം അർപ്പിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

മൃതസംസ്കാര ശുശ്രൂഷകളുടെ രണ്ടാംഭാഗം ജനറൽ കൗൺസിലർ ബഹു. അന്റണി ഇളംത്തോട്ടം അച്ചന്റെ മുഖ്യകാർമ്മികത്വത്തിൽ നടന്നു. ഉച്ചയ്ക്ക് 2.30ന് ആശ്രമദേവാലയത്തിൽ മാണ്ഡിയ ബിഷപ്പ് മാർ ആന്റണി കരിയിൽ സി.എം.ഐ. വിശുദ്ധകുർബാനയ്ക്ക് മുഖ്യകാർമ്മികത്വം വഹിച്ചു. ഛാന്ദാ രൂപതയുടെ മുൻ ബിഷപ്പ് മാർ വിജയ് ആനന്ദ് നെടുംപുറം, വികാർ പൊവിൻഷ്യൽ ഫാ. ഫിലിപ്പ് നെച്ചിക്കാട്ടിൽ, ബഹു. വെങ്ങാലൂരച്ചന്റെ ബന്ധത്തിൽപ്പെട്ട ഏതാനും വൈദികർ എന്നിവർ സഹകാർമ്മികരായിരുന്നു. ദിവ്യബലിക്കു ശേഷം, ഉത്തമ സന്യാസ വൈദികനായി ജീവിച്ച് സഭയ്ക്കും സമൂ

ഹത്തിനും സെബാസ്റ്റ്യൻ വെങ്ങാലൂരനച്ചൻ നൽകിയ എല്ലാ നന്മ കളെയും അനുസ്മരിച്ച് കുര്യനാട് ആശ്രമപ്രിയോർ ബഹു. ജയിംസ് ഏർത്തയിൽ അച്ചൻ അനുസ്മരണപ്രഭാഷണം നടത്തി.

വി. കുർബാനയ്ക്കുശേഷം നടന്ന സമാപനശുശ്രൂഷകൾക്ക് പാലാ രൂപതാദ്ധ്യക്ഷൻ അഭിവന്ദ്യ മാർ ജോസഫ് കല്ലറങ്ങാട്ടു പിതാവ് നേതൃത്വം നല്കി. നിരവധി സി.എം.ഐ. സഭാംഗങ്ങളും, മറ്റു വൈദി കരും, സമർപ്പിതരും, ബന്ധുജനങ്ങൾ, സുഹൃത്തുക്കൾ തുടങ്ങിയ വരുൾപ്പെടുന്ന ഒരു വലിയ ജനാവലി സംസ്കാര ശുശ്രൂഷയിൽ ആദ്യന്തം പങ്കെടുത്തു.

ഡി.സി.എൽ. ന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ കൊച്ചേട്ടൻ ബഹു. ഫാ. റോയി കണ്ണൻചിറ സി.എം.ഐ. 29-ാം തീയതിയിലെ ദീപിക പത്രത്തിൽ ബഹു. വെങ്ങാലൂരച്ചനെക്കുറിച്ച് “ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ വെങ്ങാലൂർ - ബാലമനസുകളുടെ വഴിവിളക്ക്” എന്നും ശ്രീ റെജി ജോസഫ് “നല്ല പുസ്തകങ്ങളെഴുതി അനേകായിരം കൂട്ടുകാരെ സമ്പാദിച്ച ഫാ. എസ്. വെങ്ങാലൂർ” എന്നും അനുസ്മരണക്കുറിപ്പുകൾ എഴു തിയിരുന്നു.

നല്ലവനായ ബഹു. വെങ്ങാലൂരച്ചനെ നമ്മുക്ക് നല്കിയ ദൈവത്തിന് നന്ദി പറയുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മശാന്തിക്കായി പ്രാർത്ഥി ക്കുകയും ചെയ്യാം. നമ്മുടെ സഭാ നിയമപ്രകാരമുള്ള ദിവ്യബലി യും പ്രാർത്ഥനകളും അദ്ദേഹത്തിനായി നടത്തണമെന്ന് അപേ ക്ഷിക്കുന്നു (D. 58).

പ്രാർത്ഥനയുടെ ഐക്യത്തിൽ,
ഫാ. അലക്സ് തണ്ണിപ്പാറ സി.എം.ഐ.
16.07.2018 പ്രീഫെക്ട്, സെന്റ് ജോസഫ്
പൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസ്, കോട്ടയം

Br. Zacharias Puthussery CMI
(1929 -2019)

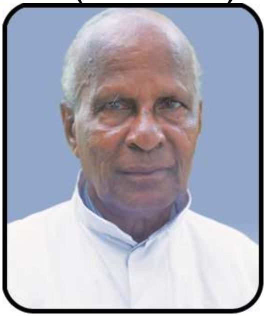

Br. Zacharias Puthussery CMI (89) of Sacred Heart Province, Kochi was called to eternal rest on Monday, 29th June 2018 at 11.25 pm. He hailed from the Sacred Heart parish church Kalampattupuram, near Kalady, in the Arch-diocese of Ernakulam - Angamaly. He was born of Ouseph and Mariam on 10th August, 1929, as the fifth of the six siblings. After joining the CMI congregation he professed his First Vows on 24th May, 1957 and made his Final Profession on May 16lh, 1962. He rendered his services as the member of our monasteries in Aluva, Koonammavu, Karukutty, Thevara, Neeleeswaram, Manappuram and Vazhakulam. He was also a devoted member of our houses in Kottarappilly, Kalamassery and Dharmaram College, Bangalore. His life was typical of "the faithful and good servant" in the parable of talents (Matt 25:21) who was "put in charge of many things and who entered into the joy of the master." He was a faithful and good servant to all, in all places.

Br. Zacharias took as his life's motto the words of our Lord in Matt 25:40: *"Truly I tell you, just as you did it to one of the least of these ....you did it to me."* He saw the face of Christ in the poor and the sick. He did everything to serve the Lord through the lives of the poor. A perfect example of his option for the poor is our house,

'Jeevanilayam', at Vailakam near Vaikom, where he spent 20 years caring for the uncared. He left a lasting impression in the hearts of the poor and the marginalized wherever he served. Br. Zacharias was a paragon of love and service.

He spent his last year in the Assumption monastery, Neeleeswaram and the last months in our centre at Sevagram, Pothi. Even as sickness and suffering were acute he was regular and particular about being part of our community exercises. During his last days he was in the Rajagiri hospital where he spent three weeks both in ICU and room without much improvement. On 28th June, as he was found seriously ill, he was administered the Anointing of the Sick and on Friday 29th June he left us for the eternal rest.

The funeral services started at 2:30pm, on Sunday, July 1st at our Assumption Monastery, Neeleeswaram. Rev. Fr. Antony Kochalumkal CMI, the Vicar Provincial and Rev. Fr. Antony Elamthottam CMI, the General Councillor, officiated the ceremony together with Rev. Fr. Jacob Mulavarickal CMI, the director, Sevagram, and Rev. Fr. Charles Koroth CMI, the Prior, Assumption monastery, Neeleeswaram. Rev. Fr. Mathew Kiriyanthan CMI preached the homily remembering Br. Zacharias as a soul who knew the poor, loved the poor and lived for the poor. The final rites were officiated by Mar Jose Puthenveettil, the auxiliary bishop of Ernakulam - Angamaly.

May the departed soul of Rev. Br. Zacharias rest in His presence!

NB: I request you to fulfill the suffrages for the departed soul as required by our directory no: 58b.

Fr. Jacob Mulavarickal CMI
Sevagram, Pothy, Thalayolaparamu P.O.
Kottayam Dt 686 605

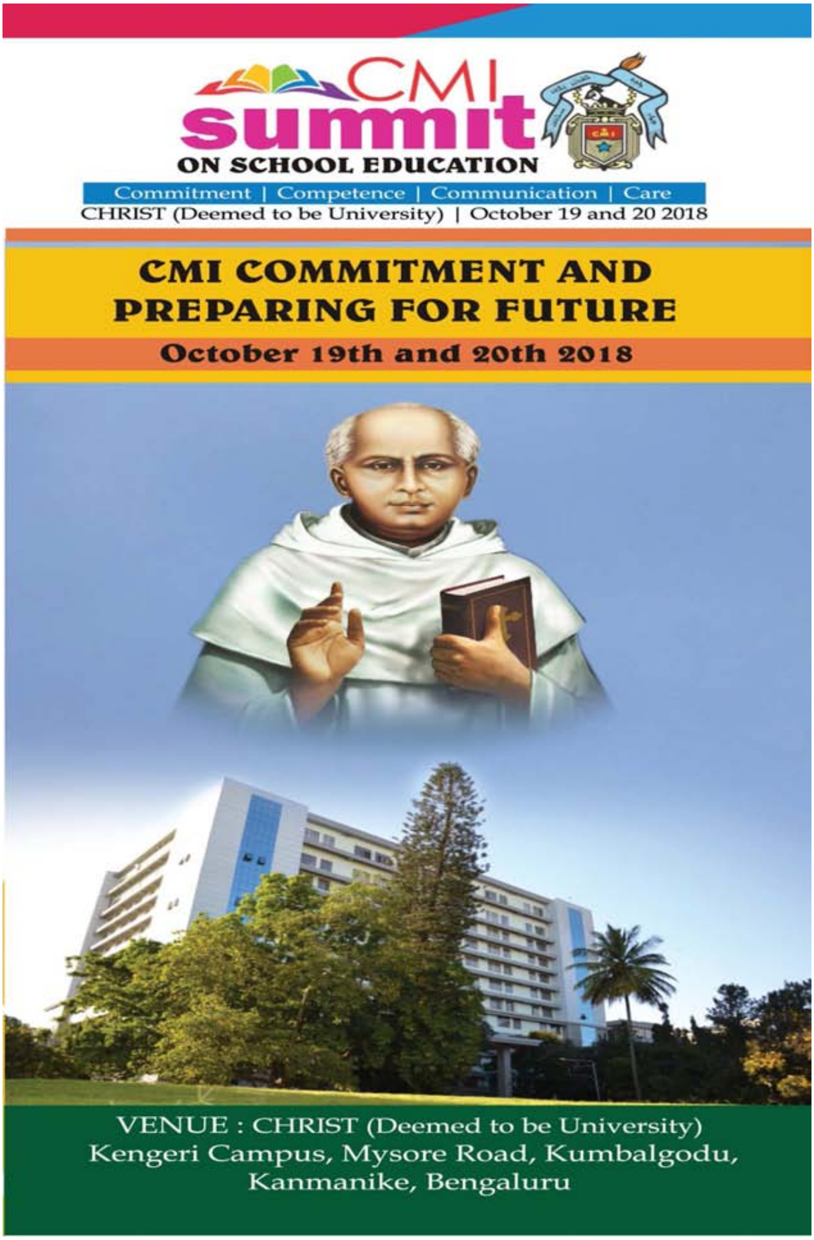
CMI
summit
ON SCHOOL EDUCATION
Commitment | Competence | Communication | Care
CHRIST (Deemed to be University) | October 19 and 20 2018
CMI COMMITMENT AND
PREPARING FOR FUTURE
October 19th and 20th 2018
VENUE : CHRIST (Deemed to be University)
Kengeri Campus, Mysore Road, Kumbalgodu,
Kanmanike, Bengaluru

The Department of Educational Apostolate of the Congregation of Carmelites of Mary Immaculate (CMI) is delighted to organize the CMI Education Summit, a coming together of all CMI Educators. The summit will bring together delegates from about, 400 schools. The deliberations will be centred around introspecting on our ministry in the present socio-political context in the light of the charism of our founding fathers and to consolidate our shared future for the benefit of our nation and humanity at large. As the custodians of the legacy of St Chavara, of Pallikkudam to University, Sanskrit School to Pontifical Athaneum, Old age home to Special Schools, Printing Press of banana pith to Multimedia, it is high time we took a look at ourselves to project an image for a future of renewed commitment and service to humanity.

The 21 century has ushered in a new revolution in education leadership structures challenging an understanding of teacher practice and how to prepare students for global contexts embedded with an understanding of the catholic values and the world. As educational administrators and educators, the expectations in ensuring that each child grows in an atmosphere of confidence and is given the resources necessary to succeed in life will challenge the sustenance of school leadership in the future. As leaders it is essential to foster the ability to understand the changes and challenges confronting school education, strategize in re-imaging of the school's vision, mission, and goals in the complexities of the 21st century and to integrate learning into the daily experience.

The CMI summit on School Education: CMI Commitment and Preparing for Future will disseminate knowledge and tools needed to create effective, supportive, and engaging learning environments for students in building trust and confidence in CMI schools.

Themes

- Academic Excellence and Catholic Education
- Management Excellence and Leadership and the role of Catholic Education
- School Leadership : Governance and Challenges
- Building Psycho- Social Competence of leaders on issues of confronting : sexual abuse, discipline, bullying and peer pressure
- Living on Values
- Social media Influence : Developing Teachers competence and students engagement

SPEAKERS - Day 1

Dr. Mario Vaz

Professor of Physiology,
St John's Medical College
and Head, Health and Humanities,
St. John's Research Institute, Bangalore

Dr. M. J. Xavier

Distinguished Professor
XIME - Chennai Campus,
Former Pro Vice Chancellor
Karunya University
And Director IIM Ranchi

PANELISTS

Dr. Balasubramanian G

Convener of the committee on
School education in FICCI, Tamilnadu &
Former Director (Academics) of the
Central Board of Secondary Education.

Mr. Paul Machado

Principal of Campion School, Mumbai
Inspector for schools seeking affiliation
from the CISCE, President Association of
Heads of Anglo Indian Schools in India

Mr. Vinayak Sudhakar

Development and Recognition
Manager South India IBO, Mumbai

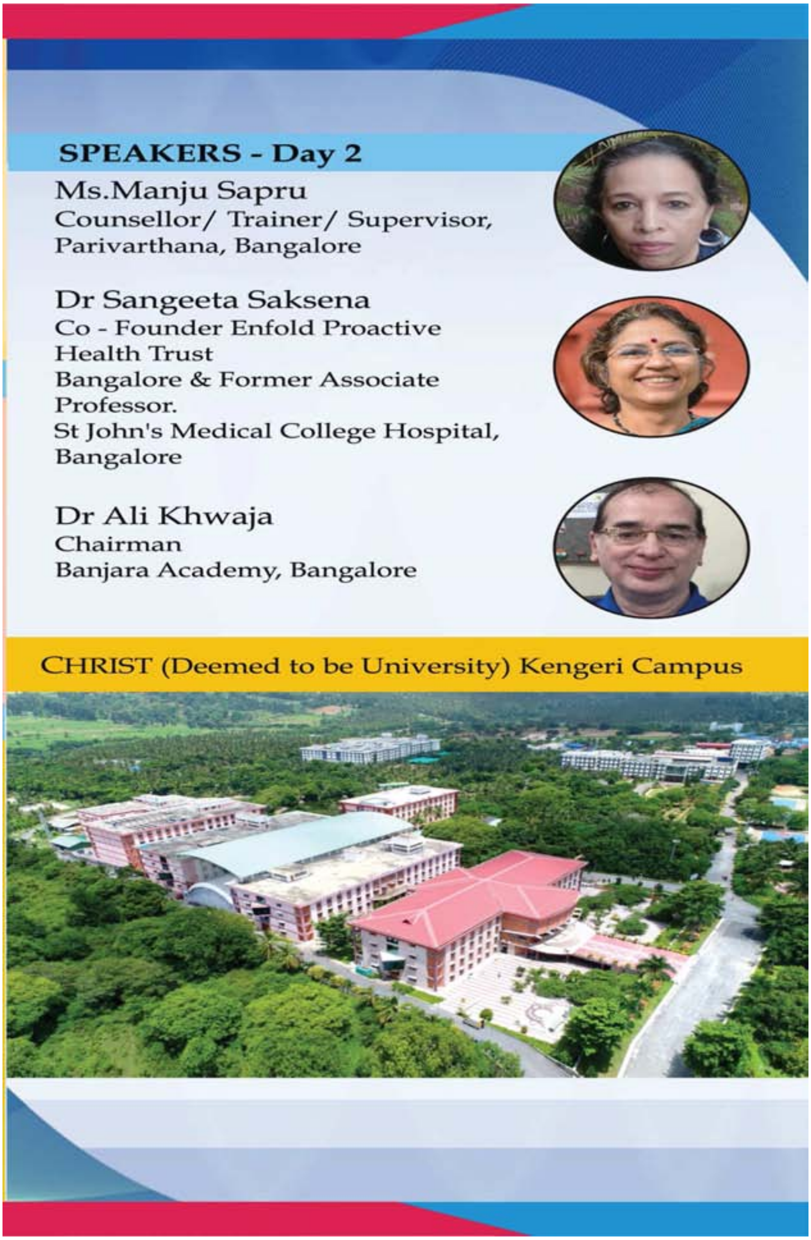
SPEAKERS - Day 2
Ms.Manju Sapru
Counsellor/ Trainer/ Supervisor,
Parivarthana, Bangalore
Dr Sangeeta Saksena
Co - Founder Enfold Proactive
Health Trust
Bangalore & Former Associate
Professor.
St John's Medical College Hospital,
Bangalore
Dr Ali Khwaja
Chairman
Banjara Academy, Bangalore
CHRIST (Deemed to be University) Kengeri Campus

BRIEF NOTE ON THE VENUE:

CHRIST (Deemed to be University) Kengeri Campus, located on the Mysore Road, Kumbalgodu, Kanmanike, Bengaluru - 560074, Karnataka, is a lush green land of 75 acres situated about 25 kilometers away from the Main Campus, 10 kilometers away from Bangalore University and 8 kilometers away from R V College of Engineering, on Mysore Road. This modern campus with play grounds and other sporting facilities is the hub of Educational Institutions like, CHRIST (Deemed to be University) Faculty of Engineering, School of Architecture, CHRIST (Deemed to be University) Institute of Management, Christ PU College Residential, and an IB School.

Approximate distance from major traffic points to CHRIST (Deemed to be University), Kengeri Campus Kumbalogudu and fares by Uber or Ola Taxi

- Yeshwantpur Railway Junction via outer Ring Road and NICE Bangalore Mysore Expressway- Distance 34.0 Kms / Taxi fare Rs 900
- City Railway Station / Majestic (Kempagowda Bus Station) Distance 19 Kms / Taxi fare Rs 600
- Entering from Hosur and taking NICE Road from Electronic City -distance - 49Kms/ Taxi fare Rs 1000

Buses From : Majestic Station to Kanmanike, Kengeri 226, 226A, 226B, 226C, 226D.

ROUTE MAPS :

Kempagowda International Airport Bengaluru
to Kengeri Campus, CHRIST (Deemed to be University)

REGISTRATION DETAILS

For registration Click:
https://goo.gl/forms/QPf9QeRttuPU3iF52
Email: cmiedusummit@gmail.com

VENUE OF THE PROGRAMME :

CHRIST (Deemed to be University), Kengeri Campus
Block I Auditorium , II Floor (303)
Kengeri Campus Mysore Road,
Kumbalgodu, Kanmanike, Bengaluru,
Karnataka - 560 074, Phone: 080 4012 9800

ACCOMMODATION :

Will be provided at CHRIST (Deemed to be University)
Kengeri Campus

REGISTRATION DEADLINE:

October 05, 2018

FOR FURTHER DETAILS CONTACT:

General Coordinator
Fr. Sebastian Thekkedathu, CMI
Mobile 085474 14610
Email: sthekkedathu@gmail.com

For Private Circulation

Carmela Sandesam
CMI Bulletin
CMI Generalate, Chavara Hills
P. B. No. 3105, Kakkanad P. O
Kochi - 682030

No. 239; September 2018
Phone: 0484-2881804
0484-2881816

carmelasandesam.cmi@gmail.com

അടുത്ത ലക്കത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റർ
2018 നവംബർ 15 നകം ഓഫിസിൽ
കിട്ടിയിരിക്കണം

All rights reserved, Reproduction in any manner, in whole or part, without prior written permission prohibited.
Editor: **Fr. Sebastian Thekkedathu CMI**

Printed and Published by Fr. Sebastian Thekkedathu for the CMI General Secretariat for Media and Communication

Archbishop of Cologne Cardinal Rainer Maria Woelki with Chavara Hills Eucharist Community, Renewal 2018, CMI Pastor's Meet 2018, **ULSAH 2018 -** Scholastics Meet Incorporated with the Renewal Programme

Preparation of food packets for Flood Relief Camps at St. Joseph's Monastery, Karikkamury